

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ
Προπληρωτῆ
Ἐν Ἀθῆναις

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 10
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ Φρ. 2ρ. 13

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ἐν τῷ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 25.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΠΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἔργα καὶ ἡμέραι.
Πάντε ἐπιστολαί.
Ἀνέκδοτος ἐκθεσίς τοῦ Γεωργίου Αἰνιάνου
περὶ τῶν κατὰ τὴν ἑρῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος.
Ἐπιστημονικὴ περιουσία (Κλεισοῦρα).
Ἐθιμὰ ἀρχαῖα παρὰ τοῖς νῦν Ἕλλησιν.
Ποῦτον Ἑλληνικὸν βιβλίον ἐξετυπώθη εἰς με-
γαλειτέραν ἀριθμὸν ἀντιτύπων.
Ὅλιγα περὶ τῶν ἐν τῇ Σαξονικῇ πρωτεύουσῃ
καλλιτεχνημάτων.
Βιβλιοκρισία.
Φιλολογικά.
Καλλιτεχνικά.
Ἀπαντήσεις ἀνευρωτήσεων (Πλούσιος δημο-
σιογράφος).
Πνευματικαὶ ἀσκήσεις.—Λύσεις.
ἘΝ ΕΠΙΦΥΛΑΙΑΙ. Ἀδελφ. καὶ Ἔρως Μυθιστόρημα

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ δευτέρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρα.
Ἐληξαν εὐτυχῶς καὶ οἱ ἐν τῇ Βουλῇ ἀ-
γῶνες, ψηφισθέντων εἰς τρίτην καὶ τελευ-
ταίαν ἀνάγνωσιν, μετὰ τὸ μεσονύκτιον
τῆς Πέμπτης, τῶν γνωστῶν νομοσχεδίων,
περὶ ἐυρύνσεως τῆς ἐκλογικῆς περιφέρειας,
περὶ ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Βουλευ-
τῶν, καὶ περὶ ἐμπίσθου ἀποκλεισμοῦ ἐκ τῆς
Βουλῆς τῶν στρατιωτικῶν. Ἡ κατὰ τῶν
νομοσχεδίων τούτων πολεμικὴ διεξήχθη
ἀδελφιῶτατα καὶ ἀτεχνότατα, οὐδ' ἔπρεπε
νὰ πολεμηθῶσι κατ' οὐσίαν, διότι καὶ ἡ
προσήλωσις τῶν ἀξιωματικῶν μόνον εἰς
πολεμικὰ ἔργα ἤτο εὐχὴ τοῦ ἔθνους, καὶ
ἡ εὐρύνοσις τῆς ἐκλογικῆς περιφέρειας ὡς τι
σωτηριῶδες ἀπὸ πολλοῦ ἀνεμείνετο. Διὰ
τῆς ἐυρύνοσεως οἱ κουτοπόνηροι θεωπευταὶ
τῶν ῥάχεων τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν ὑπο-
ψήφιοι θὰ κρυβῶσιν εἰς τὰς γωνίας τῆς
ἀφανείας καὶ ἂν κατέρχωνται ποτε εἰς οἰ-
νοπωλεῖα, τοῦτο θὰ πράττωσι μόνον πρὸς
ἰδίαν τέρψιν καὶ οὐχὶ διὰ λόγους φιλο-
δοξίας καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι διὰ
τῆς ἐυρείας περιφέρειας τοὺς κουτοπονη-
ροὺς θ' ἀντικαταστήσωσιν ἀγύρται, ἢ ὅτι
καὶ αὐτοὶ οἱ κουτοπόνηροι διὰ καταλλή-
λων συνεννοήσεων τῶν δημάρχων ἢ δι' ἀ-
μοιβαίας τῶν συνυποψηφίων συνδρομῆς θὰ
ἐπιτυγχάνωσιν, ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἀπο-
κλείουσι τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ζωδίστην...
δρῶν ἀρχὰς ἔχόντων καὶ σωτηρία μέτρα
προβαλλόντων. Ἡ ἐν τῷ νομοσχεδίῳ του-
τω παρατηρούμενη ὁντως συγκρούσις πρὸς
τὰ άρθρα 67, 68 καὶ 70 τοῦ Συντάγματος
θὰ ἠδύνατο νὰ διορθωθῇ, τὸ μὲν καταρ-
γούμενων τῶν νομῶν καὶ δημιουργουμένων
εὐρυτέρων ἐπαρχιῶν, τὸ δὲ ὑπολογιζομέ-
νου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων καὶ οὐχὶ
τῶν ἐκλογέων. Καὶ ἡ ἐλάττωσις δ' αὐτῆ

τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βουλευτῶν ἦτο γενικὴ ἐ-
πιθυμία αὐτῆ ὁμῶς πιστεύομεν ὅτι δὲν θὰ
ἔχητὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα, διότι
αἱ ἀπαιτήσεις δὲν θὰ ἐκλιπῶσιν, ἀλλὰ
μόνον θὰ συγκεντρωθῶσι, καὶ ἡ κατακτη-
σις δ' ἐν τῇ Βουλῇ ψήφων, μέχρι τῆς ἐπο-
χῆς, καθ' ἣν θὰ ἐκλέγονται ἄνθρωποι ἐκ-
λεκτοί, θὰ εἶνε εὐχεραστέρα.

Ἡ πολεμικὴ ἰδίως ἔπρεπε νὰ στραφῇ
κατὰ τοῦ τρόπου τῆς εἰσαγωγῆς ἢ μάλ-
λον τῆς ἐπιβολῆς τῶν νομοσχεδίων τού-
των, καὶ διὰ μόνην τὴν αἰτίαν ταύτην
καὶ ἡ Ἐβδομάς, τὸ ἐφ' ἑαυτῆ, τὰ κατέ-
κρινεν οἱ δὲ εἰς τὸν σκοπὸν αὐτῶν μόνον
ἀποβλέποντες καὶ ὑπεραπαινοῦντες αὐτὰ,
δέον νὰ μὴ λησμονῶσιν ὅτι, ἡ Ἰησοῦτικὴ
ἀρχὴ «ὁ σκοπὸς ἐξαγνίζει τὰ μέσα» οὐ-
δέποτε ἐθεωρήθη ὡς ἀρχὴ ἔντιμος καὶ
ἠθικὴ.

— Τὰ ἀξιοσημειώτα δημοσιεύματα τῆς
ἐβδομάδος ταύτης, ἅτινα ἐκ καθήκοντος
σημειοῦμεν, ὅπως, οἱ ἐκ τῶν πραγμάτων
μορφοῦντες πεποιθήσεις, ποιήσωσιν αὐ-
τῶν χρῆσιν, εἶνε τὰ ἑξῆς:

α) Τὸ ἄρθρον τῆς ἀγγλικῆς «Ἐφημε-
ρίδος τοῦ Ναυαρχείου» (Admiralty and
Horse guards gazette), ἐν ᾧ, προκειμέ-
νου περὶ τοῦ Βουλγαρικῆ καὶ Ἑλληνικοῦ
ζητήματος, ἀναφέρεται καὶ τὸ ἑξῆς:...

«Ἡ Δ. Μεγαλειότης ὁμῶς προεῖδε σαφῶς
τὴν καταστορῆν, ἣτις θὰ ἐπικολούθει
εἰς πόλεμον ὑποκινούμενον ὑπὸ ἐνὸς μόν-
ου κόμματος, ἐὰν ἐπέτρεπε πλήρη ἐνέρ-
γειαν ὅπως σώσῃ λοιπὸν τὸ βασιλεῖόν
του, ἀπετάθη πρὸς τὰς μεγάλας δυνά-
μεις, ἵνα παρεμβῶσιν, ὑποδεικνύων αὐταῖς
ὅτι θὰ ἦτο εἰς αὐτὸν ἀδύνατον νὰ δια-
τάξῃ τὴν ἀποστρατευσὶν τοῦ ἑλληνικοῦ
στρατοῦ ἐὰν δὲν ἐπέζετο ὑπὸ διεθνῶς
ἐπιδείξεως. Ἀγγλία, Γερμανία, Αὐστρία
καὶ Ἰταλία προθύμως συνήνεσαν νὰ συν-
δράμωσι τὸν βασιλέα Γεώργιον πρὸς τὴν
ρησιν τῆς εἰρήνης ἐν Ἑυρώπῃ, ἐμποδίζου-
σαι τοὺς φιλοπολέμους ὑπουργοὺς του νὰ
ἐπιτεθῶσι κατὰ τῆς Τουρκίας, τῆ ὑποκι-
νήσει τῆς Ρωσίας...»

β.) Ἡ Τουρκικὴ ἐγκύκλιος τῆς 3 Ἰου-
νίου ἐν ἣ πρὸς τοὺς ἄλλοις περιέχονται
τὰ ἑξῆς:

«Πῶς θὰ ποῦν ἡμεῖς νὰ ἐκρήθῃ τὴν ἑλ-
ληνικὴν ἠγῶν ἡ ἐν Κρήτῃ τὴν ἐλ-
ληνικὴν μνημοσύνην ὑπὲρ τῶν ἐν τοῖς
συνδροῖς πεσόντων Ἑλλήνων;»
καὶ ζ') Τὸ ἄρθρον τοῦ Ὄσμαν Ἰλ—ἐρ-
μηνεῦαν καὶ τὰς ιδέας πολλῶν παρ' ἡμῶν,
ἐκ τῶν λεγομένων πρακτικῶν ἢ φρονιμῶν,
τῶν φρονούντων ὅτι δέον ἔσθ' ἀφήσωμεν τὰς
μεγάλας ιδέας, ἐπιδιδόμενοι εἰς γεωρ-
γίαν, βιομηχανίαν, ἐμπόριον κλ.—ὅπερ
στρέφεται περὶ τὸ ἑξῆς:

ἀποκρῶσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἔχομεν νὰ
μεσολαβήσωμεν παρ' αὐταῖς, ὅπως ἡ πρό-
τασις, ἣν λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ποιῆ-
σωμεν αὐταῖς τύχη εὐμενοῦς ἐκ μέρους
αὐτῶν ὑποδοχῆς...»

γ') Τὸ ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Πετροπό-
λεως, τηλεγράφημα ἐξ Ἀθηνῶν, καθ' ὃ
«Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐπέμφε πρὸς τὸν
σουλτάνον ἰδιόχειρον ἐπιστολήν, ἐν ἣ βε-
βαίωσι αὐτὸν ὅτι ἡ Ἑλλάς εἰλικρινῶς ἐπι-
θυμεῖ ν' ἀφοπλισθῇ. Ὁ δὲ σουλτάνος ἐτη-
λεγράφησεν ἀμέσως εἰς τὸν Ἐγვიὺν-πασ-
σάν, ἵνα ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀναβολῆς ἐξομα-
λύνῃ μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Σαπουντζάκην
πάντα τὰ ἐκκρεμῆ ζητήματα.»

δ) Τὸ πρὸς τὸν Ἀγγλον Ναύαρχον
περιβόητον ἔγγραφον τοῦ ἀγαθωτάτου
δημάρχου Κέας—ὅστις ἀδικεῖται μὴ ἐρ-
χόμενος εἰς Ἀθήνας νὰ γίνῃ ἀρχηγὸς ἢ
τουλάχιστον ὑπαρχηγὸς κόμματος—δι' οὗ
εὐχαριστεῖ τοὺς Ἀγγλοὺς διὰ τὸν φιλελ-
ληνικὸν... ἀποκλεισμόν.

ε) Ἡ τελευταία ὁμιλία τοῦ Γλάδ-
στανος, ἐν ἣ προτείνει ὡς πρότυπον διοι-
κήσεως διὰ τὴν Ἀγγλίαν τὴν... Τουρκικὴν
διοίκησιν. Τοῦτο ἰδίως δημοσιεύομεν διὰ
τοὺς παρ' ἡμῶν λαμβάνοντας ὡς πρότυπον
διοικήσεως τὴν Ἀγγλικὴν. Ἴδου ἡ σχε-
τικὴ περικοπή:

«... Ἐπὶ τῆς Κρήτης, ἣν πρὸ εἰκοσιν
ἐτῶν ἡ Τουρκία ἐφαίνετο σχεδὸν ἀπολέ-
σασα, ἡ χαλάρωσις τῶν πρὸς τὴν Κων-
σταντινούπολιν δεσμῶν ἐβελτίωσε τὰ μέ-
γιστα τὰς πρὸς τὸν Σουλτάνον σχέσεις.
Δὲν ἐγένετο νέα ἐπανάστασις. (Μια φωνή.
Ἐπανάστασις! Χρονία ἐπανάστασις! Ἄλλὰ δὲν
καταβάλλεται ὁ φόρος; Πότε ἐγένετο ἀνάγκη
νὰ κληθῶσι τουρκικὰ στρατεύματα, πρὸς κατα-
στροφὴν ἀνταρσίας; Ἐτι μᾶλλον ἀξιοση-
μειωτον εἶνε τὸ παράδειγμα τῆς Σάμου,
ἣτις ἀπολαύει ἀπὸ πολλοῦ πλήρους αὐ-
τονομίας. Ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ δὲν καταρ-
θῶθι νὰ ὑποκινήθωσιν ἔκτοτε ταραχαί,
ἐκδηλοῦται δ' ἀληθῆς προσήλωσις πρὸς
τὸ ὀθωμανικὸν κράτος, ἢ τουλάχιστον
πρὸς τὸν πολιτικὸν μετ' αὐτοῦ σύνδε-
σμον...»

(Πῶς θὰ ποῦν ἡμεῖς νὰ ἐκρήθῃ τὴν ἑλ-
ληνικὴν ἠγῶν ἡ ἐν Κρήτῃ τὴν ἐλ-
ληνικὴν μνημοσύνην ὑπὲρ τῶν ἐν τοῖς
συνδροῖς πεσόντων Ἑλλήνων;)

καὶ ζ') Τὸ ἄρθρον τοῦ Ὄσμαν Ἰλ—ἐρ-
μηνεῦαν καὶ τὰς ιδέας πολλῶν παρ' ἡμῶν,
ἐκ τῶν λεγομένων πρακτικῶν ἢ φρονιμῶν,
τῶν φρονούντων ὅτι δέον ἔσθ' ἀφήσωμεν τὰς
μεγάλας ιδέας, ἐπιδιδόμενοι εἰς γεωρ-
γίαν, βιομηχανίαν, ἐμπόριον κλ.—ὅπερ
στρέφεται περὶ τὸ ἑξῆς:

Οι Έλληνες δεν πρέπει να έχωσι χορογραφικά αξιώσεις, αλλά πόνους πλάσιμου και ήθικης επιρροής. ...

ΠΕΝΤΕ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

[Φίλος συνεργάτης ο παλαιός των ημερών *μδ, σνήγαγε και απέστειλεν ημίν τας κατωτέρω επιστολάς. ...]

A.

Φίλιπε Μιλτιάδη.

Μόλις έχω καιρόν αποσπώμενος από τας άγκυλάς της μητέρας μου να σοι γράψω ύλίγας γραμμάς, αλίτινες άς χρησιμεύσωσιν ως έπιλογος εις τας έν των συνδρών επιστολάς μου. ...

γλυκοφιλό δέσπ: άκούω τό άνακλητήριο τήν μητέρα μου να με φωνάζη φανίνεται πως έστράφη. ...

Σε γλυκοφιλό ΚΩΣΤΑΣ πρώην ύποδεκανεύς.

Υ. Γ. Σου έσπεκλειώ τό γράμμα, όπου έστειλε πρός τινά συγγενή του ένταύθα, ο πατήρ του άτυχός φίλου μας Νίκου. ...

B.

Εξήδε, αγέ μου,

δλου του κόσμου τα παιδιά γυρίζουν τ' άσπίτια των και μόνο ο δικός μου, ο μόνκριβός Νίκος μου, δεν φανίνεται πούθενά. ...

λότερος άν ήμπορούσα να διηγούμαι ότι παρευρέθη εις μίαν μάχην, ότι έσκότωσα έστω και μικρόν Τουρκό, ότι έρριψα μίαν σφαιράν τουλάχιστον. ...

Δέν ήμπορείς να φαντασθής τι θλίψιν μου έπρόξενησεν τό γράμμα του πατρός του Νίκου. ...

Αλλά έπειτα ως κομωδιαν τον μερών μου άδελφόν εισερχόμενον έν σώματι εις τό παλαιόν μου άπέχονον, και λέγοντα: ...

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΙΝΙΑΝΟΣ

(Συνέχεια ύδε σελ. 254)

Αρθρον Δ'.

Ένευσε τέλος ή θεία πρόνοια να έλευθερωθή ή Ελλάς, και ιδού τό μεγαλήτερον έμπόδιον εις τήν έκτέλεσιν του μεγαλου τουτό επιχειρήματος, ο Άλφ πασάς, που' έλιπίθα πάντων καταδιώκεται παρά της Οθωμανικής Αύλης. ...

Μόλις άκούεται ή σάλπιγξ του πολέμου εις τήν Πελοπόννησον, και οι κάτοικοι των γειτνιαζουσών επαρχιών της Στερεάς Ελλάδος άδράζουσι τά όπλα, και χωρίς να προμελετήσωσι τους επομένους κινδύνους, ...

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια ύδε σελ. 255)

Οι άνδρες έλαβον τά ποτήρια των και άνέμενον να ειπή ο δουξ αξίωμα τι κατά τήν συνθήειάν του, άλλ' ο Ούλριχος της Βυρτεμβέργης έρριψε μακρόν βλέμμα αποχαριτισμού επί της ώραιάς χώρας, άφ'ής ώφειλε ν' αποχωρισθή πρός στιγμήν δάκρου τι ήτο έτοιμον να ρεύση εκ του οφθαλμού του, ...

Έρριψα όπισθέν μου ό,τι άλλοτε μοι ήτο τόσον αγαπητόν. ...

Επρεπε να καλυφθώσιν οι δαπάναι του πολέμου, και έν τούτοις ούδεις ευρί-

Λιδωρική, Μαλανδρινό, Λεβαδειά, Τάλαντι, Μπούντοντζα και Τουρκοχωρι εύρισκόμενοι, τά δε νικηφόρα στρατεύματα έκτείνονται εις τρεις κολώνας και προδύουσι: ...

Αδελφός μου, ούδέν άλλο να διατηρήσωσιν αυτήν εις τά τέκνα του Ούλριχου, άλλ' υπό τήν κηδεμονίαν της Συμμαχίας. ...

Ουδέποτε τό θέρος υπήρξεν έν Βυρτεμβέργη τοσοούτον θερμόν, όσον κατά τό 1519. ...

ΜΕΡΟΣ Γ'

A.

Ουδέποτε τό θέρος υπήρξεν έν Βυρτεμβέργη τοσοούτον θερμόν, όσον κατά τό 1519. ...

σμένου σώματος μόλις διεσώθη δια να γένη θήραμα, με τριακοσίους άλλους, των γενναίων πολιορκητών του Καρπενσιού. ...

Ουδέποτε τό θέρος υπήρξεν έν Βυρτεμβέργη τοσοούτον θερμόν, όσον κατά τό 1519. ...

ὁ αὐδαίμος Μάρκος καὶ ἐπληρώθη, καὶ ὁ Ἅγιος Δομήτριος ὅθεν ἤκουετο ὁ πρό- τος τῶν ἑλληνικῶν ὄπλων εἰς Ἰωάννικα, εἶναι μάρτυρες τῶν ἐξαισίων ἀνδραγαθη- μάτων τῶν γενναίων τούτων πολεμι- στῶν. Ἡ δυστυχία τῆς Μαγνησίας, ἡ ἀλωσις τῆς Λεβαδείας, καὶ ἡ προχώρη- σις τοῦ Ὁμήρ πασᾶ εἰς Ἀττικὴν δὲν ψυχραίνει τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν Ἑλλή- νων εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' ἐν ᾧ κτυπῶσιν ἀνδρείως τὸν Ὁμήρ πασᾶ περὶ τὸ φρούριον τῆς Εὐβοίας, οἱ γενναῖοι τούτου πολιορκηταί, οἱ λοιποὶ πρόμαχοι τῆς Ανατολικῆς Ἑλλάδος, καταπολεμοῦσι τοὺς ὑπὸ τὸν Μεχμέτ πασᾶ εἰς Ἀστὸν, Μαυρολίθοι, καὶ λοιπὰς θέσεις, καὶ κα- ταστρέφουσιν ὀλοτελῶς τὴν πολυκρήμον καὶ πομπώδη ἐκστρατείαν τοῦ Μπερχάρμ πασᾶ εἰς Βασιλικὰ· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μετὰ πολλὰς μάχας κατὰ τοῦ Ὁμήρ Βρυῆνη, κλείουσι σπένωτατα τὴν Ἀκρόπολιν. Ἡ διὰ τὸ ἐκκεντρον δυστυχία σὰς Κασάν- δρα, δὲν ἐμπόδιζε νὰ ἐκτανθῶσι τὰ ἑλ- ληνικὰ ὄπλα εἰς Ἀγράφ καὶ Ἀσπραπό- ταμον μέχρι τῆς πόρτας τῶν Τρικάλων· οὔτε αἱ διὰ τὴν γειτνίασιν τῶν Ἰωαννί- νων καταστραφείσαι λαμπραὶ πόλεις Σι- ράκου καὶ Καλαρρυταὶ ἀνεχαίτισαν τοὺς νικητὰς τοῦ Μακρυνόρου καὶ Βραχωρίου ἀπὸ τὸ νὰ ἐμβῶσιν ὁμῶς μετὰ τοὺς πάλ- λικας νικήσαντας Σουλιάτας προπαισφοροῖ εἰς Ἄρταν, ὅθεν νὰ προμαζώσιν ἐκ νέου τὰ Ἰωάννικα.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ

(ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ)

Β

Κλειτούρα.

Μοναδικὸν ἰσως θέαμα ἐν τῷ κόσμῳ παρίστανται ἢ ἀπὸ Μεσολογγίου εἰς Ἀ-

γρίνιον ἕδος ἐν τῇ θέσει τῆ καλουμένη Κλειτούρα, ἥτοι αἱ Πύλαι τῶν ἀρχαίων. Ἐκείσεως τῆς ὁδοῦ ὑπάρχουσιν ἡλίθα- τοὶ πέτραι ἀναμφερστῶς ἐξ ἰσχυροῦ σει- σμοῦ ἐπ' ἀλλήλων χωρισθεῖσαι.

Τὴν ὄροφν τῆς μακρᾶς ὀφιοειδοῦς ταύτης ἐχομένης ὁδοῦ ἀποτελεῖ ὁ οὐ- ρανὸς καὶ εἰς τὸ βάθος τῶν ἀποτόμων ὑψηλῶν τούτων πετρῶν, κυλιῶνται αἱ ἀ- μαξαί, ὁδοιποροῦσιν οἱ ὁδοιπόροι, καλ- παζοῦσιν οἱ ἵπποι καὶ πυροβολοῦσιν οἱ τὸ πρῶτον διαβαίνοντες, ἔπως ἀκούσῃ τὴν θαυμασιώως πολλαπλασιαζομένην ἠχώ.

Τῆς ὁδοῦ ἀριστερὰ καὶ ἰκανὸν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ὕψος ἐπὶ τῶν ἀποτόμων τούτων πετρῶν, κεῖται ἐντὸς σπηλαίου βάθους 11,35 καὶ πλάτους 3,70 τὸ ναίδιον τῆς Ἐλεούσης ἢ τῆς Ζωοδόχου πηγῆς, ὀνα- μάζεται δὲ καὶ Ζωοδόχος πηγῆ, διότι ἐντὸς τοῦ σπηλαίου ὑπάρχει πηγῆ, εἰς ἣν διὰ κλιμάκων, εὐλαθείας ἐνεκεν, οἱ πάσχοντες κατέρχονται. Εἰς τὸν Δ. τοί- χον τοῦ Νεοῦ παρετηρήσαμεν ἀρχαίαν ἀγιογραφίαν ἐφ' ἣν ὄψῳ παριστώσαν τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.

Περὶ τοῦ ἐρημοκλησίου τούτου τοῦ ἐν τῇ μαγευτικῇ ταύτῃ τῇ καὶ φοβερᾷ καὶ ὠραίᾳ θέσει τῆς Κλειτούρας ὑπάρχοντος ἰδοὺ τί ἀναγιγνώσκωμεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ Τρι- κούπη (Τόμ. Β', σ. 351, σημ. ε. σ. 393). Ὅτε τῷ 1822 ἐπολιορκεῖτο τὸ Μεσολόγ- γιον, τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων εἰ Τούρκαι ἦσαν ἔτοιμοι ὡς ἐξ ἐφόδου κυριεύσωσι τὸ φρούριον τοῦ Μεσολογγίου, τῶν Χριστιανῶν ὄντων ἐν τοῖς Ναοῖς τῆς πόλεως.

Εὐτυχῶς ὁμως τὰ σχέδιον τούτου τῶν Τούρκων, κατάρθρωσε νὰ προῶσῃ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων εἰς τοὺς Ἑλληνας ὁ ἐξ Ἰωαννίνων Γερμανὸς Γού- ναρης, ὅστις μετὰ τῆς αὐτοῦ συζύγου καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων ἦτο ἀιχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Ὁμήρ Βρυῆνη, συγχρόνως δὲ καὶ κυνηγὸς τούτου. Ἐπειδὴ δὲ ἐγνώσθη εἰς τὸν Βρυῆνην ὅτι οὗτος ἀπεκάλυψε τὸ

μυστικόν, ὁ μὲν Γούναρης ἔμεινε πλέον μετὰ τῶν Χριστιανῶν ἐν τῷ Μεσολογγίῳ ὁ δὲ Βρυῆνης ἀνήλεως κατέσφαξε τὴν συ- ζύγον καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, τούτω μαθὼν ὁ Γούναρης, μετὰ τὴν σφαγὴν τῆς φιλ- τάτης αὐτοῦ συζύγου καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων ἐγένετο μοναχὸς καὶ διὰ τῆς ἐλε- ημοσύνης τῶν Χριστιανῶν ἀνεκαίνισε τὸ ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ ναίδιον τῆς Ἐλε- ούσης, ἔνθα καὶ ἀπέθανε, δίδων νερὸ εἰς τοὺς διαβάτας.

Εἰς τῶν διαδόχων τοῦ εὐγενοῦς τούτου μοναχοῦ Πατριώτου εἶναι ὁ μοναχὸς Πα- νάρετος, ὅστις θαυμασιῶς καὶ κομψῶς τὰ περὶ τὴν Μοῆν καθωραίσε καὶ ἰκανὰ οἰκήματα χάριν τῶν εὐσεβῶν προσκυνητῶν ᾠκοδόμησεν.

Ἐπὶ λενοῦ μαρμαροῦ ἐντετοιχισμένου ἔκει εἰς τὸν ὑψηλὸν οἰκισκον, ἰδοὺ τί ὁ ἀνωτέρω ἐπιμίτης ἐγράφε:

«Πανάρετος ὁ Παλαμας τόνδε λίθον κατέθετο ξενάνος θεμέλιον οἰκείᾳ μὲν ὑπὲρ τῶν ξένων φροντὶδι καὶ ἐπιμελείᾳ, ἀρραγῆ δὲ τῶν ἀειμνήστων καὶ φιλανθρώπων συν- δρομητῶν ἐν ἔτει σωτηρίῳ ΑΩΘΗ μηνὶ Νοεμβρίῳ μυσούντι».

Γ. ΔΑΜΠΑΚΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ ΑΡΧΑΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΝΥΝ ΕΛΛΗΣΙΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἡ ἐν Ἠπειρῷ καὶ ἄλλαχοῦ τῆς Ἑλ- λάδος ὑπάρχουσα συνήθεια νὰ τιθῶνται τοῖς τέκνοις ὀνόματα κατὰ τὰς εὐχὰς τῶν τιθέντων αὐτὰ εἶναι ἀρχαία. Παρὰ Πλάτωνι ἀναγιγνώσκωμεν τὰδε· «Πολλὰ δὲ (ὀνόματα) ὡς περ εὐχόμενοι τιθένται, αἰὼν Εὐτυχίαδην καὶ Σωσίαν καὶ Θεοφί- λαν καὶ ἄλλα πολλὰ» (ἐν Κρατύλ. σ. 397, β'). Τὰ τέκνα λοιπὸν, ἄτινα οἱ γο- νεῖς αὐτῶν ἐπιθυμοῦσι καὶ εὐχόνται νὰ

ζῶσι, κλοῦνται Ζῶης, Ζήσης, Παντα- ζῆς, Ζήκης, Παλόχρονος, Ζωῆς, Ζωίτσας, κτλ. τὰ δὲ τέκνα, πρὸ τῶν ὀνομάτων πολλὰ θέλει ἀγνῶσθαι, ἵνα πάνθ' ἑσθ' ἢ σταματηθῇ ἡ γέννησις ἐτέρων, καλοῦνται Σταμάτης, Σταθης, (=Εὐστάθιος), Στα- μάτω, Στασινῆ, Διώγων, κτλ. Πρὸς δὲ τούτοις καλοῦνται τὰ τέκνα καὶ μέλι- στα τὰ κορσῖα 1) ἐκ πολυτίμων μετάλλ- λων, ὡς Χρυσῆ, Χρῦσω, Χρυσάφω, Χρυ- σαφῆς, Μαλάμω, Ἀργυρῆ, Ἀργύρω, Ἀσή- μω, Ἀργύρης, ἐξ αὐ καὶ Ἀργυρόπουλος, κτλ. Ταῦτα εἶναι καὶ τὰ ἀρχαῖα. Χρῦ- σος ὁ ἱεροῦ (πασ. Ὁμήρω), ὁ Χρῦσις (Θουκ. Β', 33), ἡ Χρῦσις (Θουκ. Β', 2), ἡ Χρῦση (Διον. Ἀλικαρν. Ρωμ. Ἀρχ. Α', ζ', 5, 20. Παισαν. Θ', λς', 1 3, κτλ.), ἡ Χρῦσά (Θεοφ. Εἰδ. ΙΕ', 101), ἡ Χρῦσιγένεια (Παισαν. Θ', λς', 1, 4), Χρῦσιππος, Χρῦσθεμις (Παισαν. Ι', ζ', 2), Χρῦσὸβη (Παισαν. Β', ε, 8), ἡ Ἀρ- γυρά (Παισαν. Ζ', κγ', 1), κτλ. 2) Ἐκ πολυτίμων λίθων Διαμάντης, ἡ Διαμάν- τῆς (καὶ ὁ Κοραῖς Ἀδαμάντιος), Διαμάν- τω, Ζαφείρης, Ζαφείρω, Σμαράγδα, Μαρ- γαρίτης, Μαργαρίτα, κτλ. Ταῦτα εἶναι καὶ τὰ πρ' ἀρχαίως Ἡλεκτρα (ἐκ τοῦ ἤλεκτρον. Προβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. Δ' 83, σ. 1483), Βερονίκη ἢ Βερενίκη (Παισαν. Α', ε, 8, κτλ.). Ἡ δὲ τῶν ἰδι- ωτῶν γλῶσσα βερονίκην λέγει τὸ ἤλε- κτρον» (Εὐστάθ. αὐτῶν), ἀπλῶς βερονίκη, βερνίκι, νεολογ. vernix, ἰταλ. vernice, γαλλ. vernis, γερμ. Firnis), Βερνίκη (Πρόξ. Ἀποστ. κς', 13, 23), Σάπριφα (Πρόξ. Ἀποστ. ε, 1), κτλ. 3) ἐξ ἰσχυ- ρῶν μετάλλων, Σιδῆρος, Σιδῆς, ἢ (δρα καὶ Ἀσπ. Εἰσαγ. εἰς Πίνδ. σ. 220). Ταῦτα καὶ τὰ ἀρχαῖα Χαλκίς (ὡς ὄνομα γυ- νακῆς. Στέφ. Βυζάντ.), Χαλκισπῆ, Χαλ- κίς; (Παισαν. Α', χς', 6), Χαλκιδῶν (Παισαν. ε, κα, 10, κτλ.), κτλ. 4) ἐξ ἐπιθῶν ὀνομάτων δένδρων, ὡς Μάσχος, Μόσχω (ὡς ὄνομα ἐπιπέπουσα, κοι- νῶς μισσοβοσκῶσι), Μηλιά, Τριάντα-

φυλλιά, Δάφνω, Ραδεά, Παρούφα καὶ Γαρουφαλιά, Λουλούδι καὶ Λουλουδιά, κτλ. Ταῦτα καὶ τὰ πρ' ἀρχαίως Μό- σχος (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 14 καὶ ὁ ποιη- τῆς), Ἀφῆν Ἀφῆ (θυγάτηρ τοῦ Ἄμου- λίου), Ρόδεα (Ἰων. Δημήτρ. 419), Ρόδια (Ἀπολλοδώρ. Βιβλ. Β', α, 5), Ρόθη (αὐτῶν καὶ Α' δ', 6, κτλ.), κτλ. 5) ἐξ ὀνομάτων σημαίνοντων φυσικὰς ἢ ἠθικὰς ιδιότητας, ὡς Ἀκρίβω (οἰνοῖ ἀ- κριβῆ καὶ ἀγαπητῆ), Κάλλω καὶ Καλλ- λουσία (οἰνοῖ ἢ αὐτόχρημα οὐσα κέ- λλος), Μάρφω, Σγούρω (ἢ οὐλόφρη), Κά- ιδω (ἢ χαλαυμένη), Ἐάνθη (ἢ ξανθὴν ἐ- χουσα κόρη), Κρουστάλλω, Ἀραθῆ, Ἀ- γνή, Βασίλω καὶ Βασιλικῆ, ὁ Ἀκρίβης, ὁ Ἐάνθης, κτλ. Ταῦτα καὶ τὰ πρ' ἀρ- χαίως Κάλλω, Κάλλιστα, Μορφῶ, Ἀ- γνή, Κοραῖθω, Βασιλῶ, καὶ πλείστα ἄλ- λα. Ἰστίον δὲ ὅτι ἡ δημῶδες γλῶσσα τὰ εἰς ὠ θηλυκὰ τὰυτὰ γυναικεῖα ὀνό- ματα παροῦσιν καὶ κλίνει κατὰ τὴν δευ- τέραν Ἀττικὴν κλίσην κατὰ τὸ ἴδιωμα τῆς αἰολικῆς διαλέκτου, ὡς Ἐστώ καὶ Νύσσα κτλ. μὲν φιλεῖ ἔσαν ἑταιρία (ἀντι Ἀπτά, Σαπρ. Ἀποστ. 34), εὐμορφότερα Μυσιδίκα τῆς ἀπάλας Γυρίνας» (Σαπρ. Ἀποστ. 76).

Ἐν δὲ τῇ ὀνοματεθείᾳ τῶν πρωτο- τῶν, εἴτε ἀρρένων εἴτε θηλέων, ἐν Ἠ- περῷ λέγεται συμπεριῶν τι ὀμοιάζον πολὺ πρὸς τὰ ἀμφιρόμια τῶν ἀρχαίων, ἀτινὲς δὲν ὀρίζονται διαρρήδην ποῖαν ἡμέ- ραν ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἐτελοῦντο. (Ἀρ- ποκρ. ἐν λ., Πούχ. ἐν λ., Βασκ. Ἀνάκτ. 207, 13), φαίνεται δὲ ὅτι ἐτελοῦντο τὴν πέμπτην ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἡμέραν (Σχολ. Πλάτ. εἰς Θεαίτ. σ. 159, ε', Σουῖδ. ἐν λ.). τῇ δὲ ἑβδόμῃ (Ἀριστοτ. Ζῷ. ἱστορ. Ζ', ε', 67. Ἀρποκρ. Σουῖδ., Ζωὰρ. Μ. Ἔτυμολ. ἐν λ. ἐβδομημέου- νω) ἢ τῇ δεκάτῃ (Ἀριστοφ. Ὄρν. 923- 924. Ἰσακ. Πύρρ. κλήρ. 30, 34, 70. Ἄντι. πρὸς Βοιωτ. περὶ ὀνόμ. 22. Σουῖδ. καὶ Πούχ. λ. δεκάτη) τὸ ὄνομα ἐτίθετο

ἀλλὰ καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ὀνοματεθείας ἀμφιρόμια φαίνεται καλουμένη, ὡς τού- τα ῥητῶς μαρτυρεῖται. «Ἀμφιρόμια δὲ ἡ δεκάτη ἡμέρα τῶν τρικτομένων παιδιῶν, ἐν ἣ τὰ ὀνόματα αὐτοῖς τιθεῖται περιδρο- μῶντες κριμένους» (Σχολιαστ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 757).

Καλεῖται δὲ ἡ ἡμέρα αὕτη τῆς ὀνομα- τεθείας τῶν πρωτοτόκων ἐν Ἠπειρῷ πο- ραίτικα. Εἰς ταύτην συγκαλοῦνται οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, φέρουσι δὲ δῶρα πλακοῦντας, ἄρτον καὶ οἶνον, παρ' ἀρ- χαίως δὲ μνημονεύονται δῶρα τῶν συγ- γενῶν καὶ φίλων σπητὰ καὶ πολύποδες (Πούχ. καὶ Ἀρποκρ. ἐν λ. ἀμφιρόμια. Σχολ. Πλάτων. ἐνθ. ἀνωτ. καὶ Σουῖδ.). Ἐν τῷ δεῖπνῳ οἱ δαιτυμόνες διατελοῦσιν εὐ- θυμοί, προπίνουσι τῷ τε νηπιῷ καὶ τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ, ἀπερχόμενοι δὲ δωροῦν- ται τῷ νηπιῷ χρυσαὶ νομίσματα. Τὴν ἐν τῷ δεῖπνῳ τούτῳ, ἐν ᾧ κληθέντες συνει- στείοντο (Ἰσακ. περὶ Πύρρ. κλήρ. 70. Δημ. πρὸς Βοιωτ. περὶ προκ. 28), εὐθὺς μὲν βλῆπομεν καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίως Ἑλλή- σιν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ πρ' Ἀθηναίῳ (Θ', σ. 370, γ'—δ'. πρὸς καὶ σ. 65, γ'—δ'). Ἐπίππου λέγοντος τὰδε·

«Ἐπειτα πῶς

οὐ στέφανος οὐδὲς ἔστι πρῶτος θυρῶν, οὐ κῖνος κρούει ῥίνας ὑπεροχὰς ἄρας ἀμφιρόμιων ὄντων; ἐν οἷς νομίζεται ὅπταν τε τυροῦ χερροννησίτου τόμους, ἔφειν τ' ἐλαίῳ βράνον ἠγλαίσημένην, πνίγιν τε παχέων ἀρκίων σταθνῖα, τίλλειν τε φάτεας καὶ κίχλας ἐμὰ σπίνους, χυγαῖν τε κοινῇ τευθίαν σπηδία, πλῆιν τε πολλὰς πλεκίνας ἐπιτρέφωσι πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας».

Πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ καὶ ἡ ὑπάρχουσα συνήθεια ἵνα οἱ πρεσβύτεροι υἱαὶ ἢ αἱ θυ- γατέρες καλῶνται τῷ ὀνόματι τοῦ πρὸς πατρός πατρός ἢ τῆς μάμης εἶναι ἀρ- χαία. Ὁ παρὰ Δημοσθένει Σωσίθεος παρ- ἰστιση σαφῶς τὴν παρ' ἀρχαίως περὶ τούτου ὑπάρχουσαν συνήθειαν λέγων τὰδε· «Ἐπειδὴ ἐγένοντο μοι υἱαὶ μὲν τέττα-

διέλαθε τοὺς κυβερνήτας, οἷτινες, ὡς πάντοτε συμβαίνει, ἦσαν κλειστοῦς πε- κρούς λόγους καὶ γογγυσμοῦ. Ἐξήτη- σαν, διὰ μείζονος αὐστηρότητος νὰ κα- τακτῆσιν τὴν ἀφρασίαν τῶν κατοίκων καὶ διδάδωσιν μυρία ψευδῆ καὶ συκοφαν- τίας περὶ τοῦ δουκός. Διέταξαν τοὺς ἱε- ρεῖς νὰ κηρύττωσιν ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις κατ' αὐτοῦ, πᾶς δ' ὅστις ἐλεγεί τι ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμελλε νὰ φυλακίζηται, καὶ ὅστις θὰ ὑπεστήριξεν αὐτὸν μυστικῶς θὰ ἐτε- φλοῦτο καὶ ἴ' ἀπεκεφαλίζετο.

Ὁ Ὀβλιρχος ὁμοῦ εἶχεν εἰσέτι πιστοὺς ὑπηκόους παρὰ τῷ φηροτικῷ πληθυσμῷ, οἷτινες ἐπιληροφόρον μυστικῶς αὐτὸν περὶ τῶν συμβαινόντων ἐν Βυρτεμβέργῃ. Βύρισκετο ἐν τῇ κομητείᾳ αὐτοῦ Μομ- πέλιω καὶ ἀνέμενεν ἐκεῖ μετὰ τῶν συνο- δευσάντων αὐτὸν ἐν τῇ δυστυχίᾳ τοῦ, κατ' ἄλληλον, εὐκαιρίαν, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὴν χώραν του. Ἐγραψεν εἰς πολλοὺς ἡγεμόνας· ἐξώρμισεν αὐτοὺς νὰ τὸν βοή- θήσωσιν, ἀλλ' οὐδεὶς ὑπεστήριξεν αὐτὸν

θερμῶς. Ἐγραψεν εἰς τοὺς πρίγκιπας ἐκ- λέκτορας, συναθροισθέντας διὰ τὴν ἐκλο- γὴν νέου αὐτοκράτορος, ἀλλ' οὐδεμίαν παρέσχον βοήθειαν αὐτῷ. Τὸ μόνον, ἔπερ ἐπρέβην, ἔτανά προσθέσωσιν εἰς τὴν συνη- θίαν τοῦ νέου αὐτοκράτορος, φροντῖνὰ ἀφορῶσα εἰς τὴν Βυρτεμβέργην καὶ τὸν δουκὸς αὐτοκράτορος ὁμοσπονδίας προσέ- σχεν εἰς τούτο. Ὅτε ὁ δουὸς ἐγκατελεί- φθη οὕτως ὑπὸ πάντων, δὲν ἐδίστασεν, ἀλλ' ἀπεράσισε νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν χῶ- ραν του διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ δυνάμεων.

Παριστάσεις τιμῆς ἐφῆκιντο ὑπερμαχοῦ- σαι αὐτῷ. Ἡ Συμμαχία, μαθούσα, ὅτι οὐδεὶς ὑπεστήριξεν τὸν ἑξοριστῆ, ἀπέ- λυσε τὰ στρατεύματά της. Αἱ περισσώτε- ραι δὲ πόλεις καὶ τὰ φρούρια διατήρησαν ἐλαχίστας φρουρὰς καὶ ἐν Στουτγάρδῃ δὲ δὲν ἀφῆκαν ἢ μικρὰς τινας μοίρας στρατῶ.

Διὰ τοῦ μέτρον τούτου ἡ Συμμαχία ἀπέκτησεν ἐχθρούς, τοὺς ὁποίους περιε- φρήνει, ἀλλ' οἱ ὀποῖοι συνετέλεσαν πολὺ

εἰς τὴν μεταβολὴν τῶν πραγμάτων, τοὺς μισθοφόρους. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, συρρεθάν- τες ἐκ πάντων τῶν μερῶν τῆς Αὐτοκρα- τορίας, προσέφερον συνήθως τὰς ὑπηρε- σίας των εἰς τὸν ἀδρότερον πληρόντα αὐτοῦ, ἀδιαφοροῦντες διατί καὶ κατὰ τίνας ἐπολέμου. Διὰ νὰ προσελκύσῃ τις αὐτοῦ, ἄφειλε νὰ τοῖς ἐπιτρέψῃ πολλὰ πράγματα ἢ κλασθῇ, ὁ φόνος, ἡ λευκα- σία καὶ ὁ ἐμπρησμός ἦσαν αἱ ἰδιαίτεροι αὐτῶν ἀμοιβαί, ἢ ἀποζημιώσεις, ἦν ἐλάμ- βανον, ὅτε δὲν ἐπληροῦντο ἐπακριδῶς. Ὁ Γεωργίος Φρόδνσβεργ πρῶτος, διὰ τοῦ σεβασμοῦ, ἐν ἐνέπνεεν εἰς τὸν στρατὸν, διὰ καθημερινῶν γυμνασίων καὶ τῆς ἀ- κάμπτου αὐστηρότατος του εἶχε χαλινά- γωγῆσαι ὡς ἀδύνατον αὐτοῦ. Εἶχε διαί- ρησει αὐτοὺς εἰς τακτικὰ σῶματα, θεμι- μένα ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἀρχηγῶν τῆς ἐκλογῆς του, ἐδίδοσεν δ' αὐτοῖς νὰ πο- λιμῶσιν ἐν τάξει καὶ κατὰ στοιχίους. Τούτο ἐπῆνεγεν ἀγαθὰ ἀποτελέσματα. Ὅταν δὲ ἀφῆσαν, δὲν διέδραμον, ὡς

πρότερον, τὴν χώραν κατὰ συμμορίας διε- σπαρμένας, ὅπως ζητήσωσιν ὑπηρεσίας, ἀλλ' ἐπληροῦσαν δώδεκα σῶματα, ἐξέ- λξαν ἀρχηγούς καὶ γενικὸν ἀρχηγόν των Πέτρον τὸν Ὑψηλόν. Ἦσαν ἠρεθισμένοι κατὰ τῆς Συμμαχίας· ἐτρέφοντο δὲ διὰ τῆς ληλησίας καὶ τῆς φορολογίας καὶ ἐπολέμου δι' ἴδιον λογαριασμόν. Ἡ ἀναρ- χία ἦτο τοσοῦτον μεγάλη ἐν τῇ Βυρ- τεμβέργῃ, ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο ν' ἀντι- εστῆ αὐτοῖς. Ἡ Συμμαχία εἶχεν ἀπογυ- μνωθῆ τῶν δυνάμεων της, ἦτο δὲ λίαν ἀπληρολπρῆν εἰς τὰς ἰδίαις αὐτῆς ὑποθέ- σεις, ἢ ὡς τε νὰ φροντίσῃ πρὸς ἀπαλλο- γὴν τῆς δυστυχίῳ χώρας ἀπὸ τῶν συμ- μορῶν τούτων. Οἱ εὐγενεῖς, εἶχον διασπα- σθῆ, ἔξων δ' ἐντὸς τῶν πυγῶν των παρα- τρηούτες ἡσυχῶς τὰς ἀταξίας ταύτας. Αἱ φρουραὶ τῶν πόλεων ἦσαν ὀλιγόριθμοι, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκρούσωσι τοὺς μισθοφόρους διὰ τῆς βίας καὶ οἱ ἀστοὶ δὲ καὶ οἱ χωρικοὶ εὐχαρίστως ἐβλεπον αὐ- τοὺς ἐρχομένους, ὅταν αἱ ἀπαιτήσεις των

δὲν ἦσαν ὑπερβολικαί, διότι οἱ μισθοφό- ροι καταφέροντο κατὰ τῆς Συμμαχίας, ὡς οὐδεὶς ἐτάραττο. Ἐπὶ τέλους, διεδόθη ἡ φήμη, ὅτι τὰ στρατεύματα ταῦτα ἐμελλαν νὰ βοηθήσωσι τὸν δουκὸς, ὅπως ἐπανακτήσῃ τὴν χώραν του.

Πρῶτον τινὰ τοῦ Λυγούστου, οἱ μισθο- φόροι ἦσαν ἐστρατοπεδευμένοι εἰς τὸ βέ- θος κοιλάδας τινὸς πλησίον τῶν συνορῶν τῆς Βαδης. Αἱ γιγαντώδεις καὶ μέλαινα ἐλάτια, αἱ περικλείουσαι ἐκατέρωθεν τὴν κοιλάδα, ἀνῆκαν εἰσέτι εἰς τὸ Μέλαν Δά- σος, καὶ ὁ βίαις, ὅστις ἐκρημνίζετο διὰ τῆς κοιλάδας, ἦτο ὁ Βούρμ. Ὁ μικρὸς στρα- τὸς σταθμεύων εἰς τὸ σύσιον δάσος ἀπε- τέλει παραδόξως ὀμάδας καὶ ἀνεπαῖετο. Ἐξ ἀποστάσεως διακρίσασιν βηματικῶν ἐφῆκιντο οἱ σκοπεῖ, ὧν αἱ στίλβουσαι λόγχιαι ἐνεποῖον καὶ μακρόθεν φρίκην. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοιλάδος, ὑπὸ τὴν σκιὰν δρυῶς τινος, πέντε ἄνθρωποι ἐκ- θητο περίε μανθῶν τινὸς χρησιμεύοντος αὐτοῖς· ἀντι τραπεζίας καὶ ἐπαίζον τὸ

μέχρι σήμερον γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Λιουσιετὸ πιαγινίδιον. Οἱ ἄνδρες οὗτοι διεκρίνοντο τῶν λοιπῶν διὰ πλατείων ἐρυθρῶν τακτικῶν τεθειμένων ἐπὶ τῶν ὤ- μων καὶ τοῦ στήθους των, διότι τὰ ἐν- δυμάτῃ των ἦσαν ἐπίσης ἀκάθαρτα καὶ ἐσχισμένα, ὡς τὰ τῶν λοιπῶν στρατιω- τῶν. Τινὲς ἔφερον κράνη, ἄλλοι δὲ πέλους κεκαλυμμένους διὰ σιδερέων ἐλασμάτων καὶ δερμάτινα ἰσκαρόδια, τὰ ὀποῖα, ἐκ τῆς βροχῆς, τοῦ κλοιορτοῦ καὶ τῶν δια- νυκτερέσεων εἶχον λάθει ὄσα χρώματα δύναται τις νὰ φαντασθῇ.

Δι' αὐστηρότητας ἐξετάσεως ἀνεκαλυ- πτέ τις καὶ δύο ἄλλα, ἄτινα διέκρινον αὐτοὺς τῶν συντρόφων των. Δὲν εἶχον οὕτε λόγχας, οὐτε πυροβόλα, ὡς συνήθως ἔφερον οἱ μισθοφόροι, ἀλλὰ σπάθης μή- κους καὶ πλάτους ὑπεμέτρον. Εἶχον πρὸς τούτοις, ὡς οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τότε συνειθίζον, λοφία εἰς τὰ κράνη καὶ τοῦς πέλους των. Καὶ οἱ πέντε ἐφῆκιντο ἐπιδεικνῶνται

ρες, θυγάτηρ δὲ μία, τὰ ὀνόματα ἐθέμην τούτοις, τῷ μὲν πρεσβυτάτῳ τὸ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐμαυτοῦ ὄνομα, Σωσίαν, ὡς περ καὶ δίκαιόν τι, καὶ ἀπέδωκα τῷ πρεσβυτάτῳ τοῦτο τὸ ὄνομα· τῷ δὲ μετ' αὐτὸν γενομένῳ ἐθέμην εὐδουλίδην, ὅπερ ἦν ὄνομα τῷ πατρὶ τῷ τῆς μητρὸς τοῦ παιδὸς τούτου· τῷ δὲ μετὰ τούτων Μενεσθέα ἐθέμην· καὶ γὰρ ὁ Μενεσθεὺς οἰκεῖος ἦν τῆς ἐμῆς γυναίκος· τῷ δὲ νεωτάτῳ ἐθέμην ὄνομα Καλλίστρατον, ὃ ἦν ὄνομα τῷ πατρὶ τῷ τῆς ἐμῆς μητρὸς (Δημ. πρὸς Μακάρταν, 74). Ἐπίσης δὲ καὶ ὁ Εὐστάθιος λέγει ὅτι «παλαιάταν ἔθος ἦν τοὺς ἐγγόνους καλεῖσθαι τοῖς τῶν πάππων ὀνόμασιν (εἰς Ἰλιάδ. Ε, 546). Τὸ καλεῖν δὲ τοὺς παῖδας τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς πάππου ἢ τῆς μάμης ὀνομάζεται ἐν Ἠπειρῷ ἀνάπτειν, ὡς θὰ ἀνάψω τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς μου λέγει ὁ πατήρ τοῦ τέκνου. Καὶ οἱ πάπποι δὲ αὐτοί, ἐποιοῦντο ὄντες, πολλάκις παραγγέλλουσι τοῖς υἱοῖς αὐτῶν τοῦτο, νὰ ἀνάψωσι τὸ ὄνομα αὐτῶν, ὅπερ μετὰ τὸν θάνατον ὡς τις δὰς ἀνημμένην σθένυσται, ἀνάπτεται δὲ πάλιν καὶ οἰοῖται διαιωίζεσθαι, ὅταν ἐπ' αὐτῶν κληθῶσιν οἱ ἐγγονοί.

Ἐν Ἠπειρῷ ἐν ταῖς διόδοις καὶ τριόδοις τῶν ἐκτὸς τῶν χωρίων τόπων ἱδρυμένων τὰ λεγόμενα *εἰκονίσματα*. Εἶναι δὲ ταῦτα ὕψωμα τι τεράζωνον ἐκ λίθων κατασκευασμένον καὶ ἐν τῇ κορυφῇ ὑπὸ τινος ὀπῆν ἔχον εἰκόνα τοῦ δαίμονος ἢ δεύονος ἀγίου. Οἱ διερχόμενοι ποιοῦντες τὸν σταυρὸν τῶν προσφῆρουσι καὶ λεπτά τινα.

Ὅταν δὲ αἱ γυναῖκες προπέμψουσι τοὺς εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν ἀπερχομένους οἰκειούς αὐτῶν ἐπανερχόμεναι οἰκάδας, κοσμοῦσι διερχόμεναι ταῦτα διὰ κλάδων κρανέας ἢ ἄλλων τοιούτων, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν θυρῶν τῶν οἰκιῶν ποιοῦσιν, ὡς ἄλλοτε ἐν ἰδιαιτέρᾳ πραγματείᾳ περὶ τῶν ἐν Ἠπειρῷ δεσποτικῶν ἠθῶν ἠλομεν γράψω. Τὰ εἰκονίσματα ταῦτα ἔχουσι πολ-

λὴν ὁμοιότητα πρὸς τοὺς Ἐρμάς τῶν ἀρχαίων, οὗς ἐκείνοι, ὡς ὑπὸ τῶν παλαιῶν διδασκόμεθα, οὐ μόνον πρὸ τῶν οἰκιῶν αὐτῶν ἱδρυόν, ἀλλὰ καὶ ἐν ὁδοῖς καὶ διόδοις καὶ τριόδοις. Ὁ Στράβων (Η, 343) μνημονεύει πολλῶν Ἐρμῶν ὑπαρχόντων ἐν ταῖς κατὰ τὴν Ἠλίαν ὁδοῖς. Ὁ δὲ Πausanias ἀναφέρει ἐν μεθορίοις ὑπαρχόντας (Β, λη', 7. Γ', α', 1. ι', 6. Πρβλ. καὶ Ἠσύχ. καὶ Εὐστάθ. ἐν λ.). Οἱ ἐν τριόδοις καὶ ἀρχαίοις ἱδρυμένοι Ἐρμαὶ ἐνίοτε εἶχον καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας κεφαλὰς (Ἀρποκρ. ἐν λ. Ἐρμαὶ καὶ Ἠσύχ. ἐν λ. Ἰππάρχου Ἐρμαί, οἵτινες ἐχρησίμευον ὡς ὁδηγοί, διότι ἐκάστου ἢ κεφαλῇ ἔνευε πρὸς τινὰ ὁδόν, ὑπ' αὐτὸν δὲ ἐσημειοῦτο ποῦ ἡ ὁδὸς ἐκείνη ἐφερεν ἐφ' ἣ ὁ Ἐρμῆς λέγεται καὶ τρικέφαλος καὶ τετρακέφαλος (Ἀρποκρ., Μέγ. Ἐτυμολ. ἐν λ. τρικέφαλος Ἐρμῆς, Φῶτι. καὶ Ἠσύχ. ἐν τῇ αὐτῇ λ. καὶ Εὐστάθ. εἰς Ὀμ. μ. σ. 1353, 3).

Ἐν Ἰωαννίνοις τὴν πέμπτην τῆς λεγομένης ἑβδομάδος τῆς Τυρινῆς, καλουμένην κοινῶς *τοικοπέστην*, γίνονται ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν τῶν διαφόρων συντηγῶν συμπόσια, ἐν οἷς οἱ δεσπότες αὐτῶν δαπανῶντες πρὸς παρασκευὴν πλακούντος καὶ ἄλλων ἐδεσμάτων ὑπηρετοῦσιν αὐτοῖς εὐχουμένους καὶ κωθανίζομένους. Τὰ συμπόσια ταῦτα ἔχουσι πολλὴν ὁμοιότητα τοῖς ἐν Ῥώμῃ Κρονίοις καὶ τοῖς ἐν Κρήτῃ Ἐρμαίοις, ἐν οἷς ἐπετρέπετο τοῖς δούλοις νὰ εὐθυμῶσιν ὡς ἐλεύθεροι, οἱ δὲ δεσπότες ὑπηρετοῦν αὐτοῖς εὐχουμένοις.

Ἐν ταῖς τῶν Κρονίων ἡμέραις Ῥωμαίων παισὶν ἔθος ἐστὶν ἐστῆν τοὺς οἰκέτας, αὐτοὺς τὰς τῶν οἰκετῶν ἀναδεχομένους λειτουργίας. Ἑλληνικὸν δὲ τοῦτο τὸ ἔθος. Ἐν Κρήτῃ γοῦν τῇ τῶν Ἐρμαίων ἐρτῇ τὸ ὁμοίον γίνεται· εὐχουμένων γὰρ τῶν οἰκετῶν οἱ δεσπότες ὑπηρετοῦσι πρὸς τὰς διακονίας. Καὶ ἐν Τροίξῃνι δὲ μνην γεραιστίῳ πανηγυρίᾳ δὲ τότε γίνεται πολυήμερος, ἧς ἐν μίᾳ οἱ δούλοι μετὰ τῶν

πολιτῶν κοινῇ τε ἀστραγαλίζουσι καὶ οἱ κύριοι τοὺς δούλους ἐστιάζουσιν (Ἀθην. ΙΔ', 44, σ. 639, Ε'—γ').

Ἐν τοῖς χωρίοις τῆς Ἠπειροῦ διατηροῦσι τὸ πῦρ καλύπτοντες διὰ σποδίας ἀνθρακας πετυρακτωμένους ἡ δαυλόντινα. Ἡ συνήθεια αὕτη βεβαίως θὰ ἀπαντᾷ ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος, εἶναι δὲ ἀρχαιοτάτη παρ' αὐτῷ τῷ Ὀμήρῳ τὸ πρῶτον εὐρισκομένη, ἐν ᾧ τὰδε φέρονται (Ὀδ. Ε, 487—490):

«Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδῆ ἐνέκρυψε μελαίνῃ ἀγροῦ ἐπ' ἔσχατῆς, ᾧ μὴ πάρα γειτόνες ἄλλοι, σπέρμα πυρὸς ὤρων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὖθις»

Ὡς δὲ παρ' ἡμῶν οἱ γείτονες δανείζονται πῦρ παρ' ἀλλήλων, οὕτω συνέβαινε καὶ παρ' ἀρχαίοις (Ξενοφ. Ἀπομ. Β', 6, 12), ἀπεστέρου δ' αὐτοῦ μόνον τοὺς ἀτιμίᾳ ἐξημιωμένους. (Δείναρχ. κατ' Ἀριστογ. 9). Πρὸ δὲ τῆς εὐρέσεως τῶν φωσφοροῦχων πυρῶν ἀνήπτον πῦρ, ὡς περ καὶ νῦν πολλαχοῦ τοῦτο συνθίεται, διὰ τῆς λεγομένης *ὄσκαρας*, ἀναπτουμένης διὰ τῆς *τοαμακοπέτρας*, τῆς κοινῶς λεγομένης *στερνάρι* καὶ οὕσης διαφανοῦς καὶ στερεᾶς. Τὸ *στερνάρι* ἐλέγετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν *λίθος*, *πέτρος*, *πυρεκβολίτης*, *πυρεκβόλος*, κτλ. Ἀνήπτον δὲ καὶ ἐκεῖνοι, δι' αὐτοῦ πῦρ, ὡς ὁ Σοφοκλῆς (Φίλοκτ. 295—297) λέγει:

«εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν, ἀλλ' ἐν πέτρῳ πῆτρον ἐκέρδιον μέλις ἔρην' ἀφαντον φῶς, ὃ καὶ σῶζε μ' αἴει».

Πρβλ. καὶ Νόνν. Β'. Λουκιαν. Ἀληθ. Γ-

Ἔστω προφέρεται ἐν Ἠπειρῷ. Ὁ δὲ Κοραῆς λέγει· «Ἄν πιστεύσωμεν τὸν Σουῖδαν ὅσα, ὀφάριον καὶ ζύλον ἐν ᾧ ἀπτεταί πῦρ» εἶναι ὀρθὴ ἢ διὰ τοῦ ὑ γραφῆ· εἰς τὸν παρακείμενον λατινισμὸν γράφεται *esca*, τὸ ὅποιο σημαίνει τροφήν, ὅθεν γίνεται πῦρ ἀνωτέρω ἢ γραφῆ ἦσκα... Ἄν πρέπει νὰ παραδράμω τὸν Ἠσύχιον «ὄσκαθα, ὡς ἀφῶδευμα». Ὅτι τὰ ἀφῶδευματα τῶν τετραπόδων, ἐξαιρέτως τῶν βοδίων, χρησιμεύουσιν εἰς πυρὸς ἀνάψιν, εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους (τὰ μετὰ θάνατον. τόμ. 1, σ. 14, λ. amadou).

ἀνέκραζεν ὁ μικρὸς ὄψωνος καὶ ἰσχνὸς ἀνθρώπος. Ὅταν μοὶ εἶδες χαρτί, ἐγὼ εἶδα, ποῦ τὸν εἶδες ἀπὸ κάτω. Μὲ κλέπτεις αἰσχρά, καπετὰν Πέτρο.

— Μουκέριε, σὲ συμβουλεύω νὰ προσέχῃς τὰ λόγια σου, ἐγὼ ἀστεία δὲν ἤξευρω, καὶ ὁ ποντικὸς δὲν πρέπει νὰ θυμῶνῃ τὸ λειοντάρι.

— Σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω πὼς πῆρες τὸν ῥῆγαν; Καὶ εἰς τὸν πάπαν ἐμπρὸς θὰ τὸ ἔλεγα, εἶσαι κλέπτης.

— Μουκέριε, ὑπέλαθεν ὁ ἀρχηγὸς σύρων ψυχραίμας τὴν σπάθην του ἐκ τοῦ κολοῦ, κάμε τὴν προσευχὴν σου, διότι θὰ σὲ σφάζω ἅμα τελευτήσῃ ἡ παρτίδα.

Ἡ εἰς αὕτην ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἡσυχίας τὸν τοὺς τρεῖς ἄλλους ἀρχηγούς. Ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τοῦ μικροσώμου καὶ παρεδέχθησαν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς κατέφυγεν εἰς τοιαῦτα μέσα, ἀλλ' οὕτως διαμαρτυρήθη ἐντόμως ἰσχυρίζομενος ὅτι δὲν ἔκλεψε.

— Καὶ ὁ ἅγιος Πέτρος ποῦ ἔχω ἔς τὸ κεφάλι μου, ἂν ἤμποροῦσε νὰ μιλῆσῃ, θὰ

στορ. 1, 32 καὶ Σχολ. αὐτοῦ. Ἀνήπτον ὅμως πῦρ καὶ διὰ κωστικῶν τινος κατόπτρου, ὡς παρ' ἡμῶν διὰ τοῦ φακῶ, ὡς περ φαίνεται ἐν Ἀριστοφάνει (Νεφ. 766—769):

«Ἡδὲ παρὰ τοῖς φαρμακοπώλαις τὴν λίθον ταύτην ἐόρακα, τὴν καλὴν, τὴν διαφανῆ, ἅρ' ἧς τὸ πῦρ ἀπτεται; Τὴν ὕλον λέγεις; Ἐγὼ γε».

Πρβλ. καὶ Plin. Histor. N. 3, 67, 37, 10. Τοιοῦτόν τι κατασκευάσμα ἦν καὶ τὸ *σκαφίον*, δι' οὗ αἱ Ἐστιάδες ἐν Ῥώμῃ ἀνήπτον πῦρ (Πλούταρχ. Νομᾶ 9).

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΖΗΚΙΑΣ.

μαρτυροῦσε ὅτι δὲν ἔκλεψε.

— Δὲν ἔκλεψεν, εἶπεν αἰφνίς ὑπόκωφος τις φωνῆ, ἦτις ἐφάνετο ἐξελθούσα ἐκ τοῦ δένδρου.

Οἱ παῖκαται κατελήθησαν ὑπὸ τρόμου καὶ ἐσταυροκλήθησαν, ὡσεὶ ἔβλεπον φάσμα τι καὶ αὐτὸς δὲ ὁ γενναῖος ἀρχηγὸς ὠχρίασε καὶ τὰ χαρτί ἐπεσαν ἐκ τῶν χειρῶν του. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐξῆλθεν ὀπισθεν τοῦ δένδρου χωρὶς τις ὠπλισμένος δι' ἐγχειρίδιον καὶ φέρων ἐπὶ τῆς ῥάχμας του μανδολίνον κρεμάμενον διὰ δευτέρου βραχίονος. Παρετήρησε τοὺς παίκτας διὰ βλέμματος σταθεροῦ καὶ εἶπεν·

— Ὅπως εἶδες εἶπον, ὁ κύριος ἐκτός δὲν ἔκλεψεν· ὅταν εἶδες χαρτί, ἐκράτει τὸν ῥῆγαν σπαθὶ καὶ τὸν ῥῆγαν κάρῳ μὲ τὸ πέντε καὶ τέσσαρα μπάστον.

— Ἄ! εἶσαι καλὸς παλληκάρη· ἀνέκραζεν εὐθὺς ὁ ἀρχηγός, εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

— Τὶ σημαίνει αὐτό; ἀνέκραζεν ὁ μικρὸς ὄψωνος. Πῶς ὁ χωρὶς οὗτος ἦλθεν

Καίτοι δέ, δὲν μοὶ διεσφάρατε τὴν ἐρώτησίν, ἐνόηθ' ὅμως ὅτι περὶ διδακτικῶν βιβλίων καὶ ἄλλων ἀναγνωσμάτων πρόκειται, διότι οὐδαμῶς τοῦ κόσμου τὰ καθαρῶς ἐπιτημονικὰ συγγράμματα ἀναγόνται εἰς τὴν τάξιν τῶν εἰς πολλὰ ἀντίτυπα ἐκτυπωμένων βιβλίων.

Παραλείπων τὰ ἐν Βενετίᾳ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς τυπογραφίας ἀναμνηστικὰ ἐκτυπούμενα ἐκκλησιαστικὰ καὶ τὰ πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ βιβλία ὡς καὶ τὰ ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ βασιλείου εἰς διαστάσεις τῆς Ἑλλάδος ἐκτυπούμενα ἀλφαριθμητικὰ καὶ λοιπὰ βιβλία τῶν δημοτικῶν σχολείων, τῶν ὁποίων οὐδὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκδόσεων, οὐδὲ ὁ τῶν ἀντιτύπων ὑπολογίζεται, δύναμαι νὰ ἀποφανθῶ, ὅτι ἐκ τῶν διδακτικῶν βιβλίων κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀντιτύπων πρωτεύουσιν αἱ Ἑλληνικῆς Χριστομαθίας ἐκ τῶν δοκιμοτέρων περὶ ὀργάνων καὶ ποιητῶν ὑπὸ Σ. Α. Βυζαντίου καὶ Α. Ρ. Ραγκαβῆ. Τίμος πρώτος· καὶ ὁ Γεροστάθης ἢ ἀναμνηστικὸς τῆς παιδείας μου ἡλικίας ὑπὸ Διοντοῦ Μελά. Διότι ἡ μὲν πρώτη μόνος εἰς τὰ καταστήματα τῶν ἀρχικῶν αὐτῆς ἐκδότων Ἀνδρέου Κορομηλᾶ ἐκτυπώθη πλέον ἢ ἑκατὸν εἰκοσι φράς, ἐν μόνῃ δὲ τῇ Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ τοῦ 1851 ἀνετυπώθη ἑκατοντάκις καὶ πλέον. Ἐκτὸς δὲ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξετυπώθη πλειστάκις καὶ ἐν Ζακύνθῳ, Σμύρῃ, Ἀλεξανδρείᾳ, Βενετίᾳ, Καλαμάκῃ, Πάτραις, Τριπόλει, Ναυπλίῳ, Βολῶ, Πύργῳ, ἴσως δὲ καὶ ἄλλοχοῦ.

Ὡστε τῶν διακοσίων πενήκοντα τοῦτων τοὺς ἀρχιστόν ἀνετυπώσεων ὑπολογιζομένων ἐκάστης ἀνα γλίαι ἀντίτυπα ἔχουσι πωληθῆ ἀπὸ τοῦ 1836, ἐποχῆς τῆς πρώτης τοῦ βιβλίου ἐκδόσεως, πλέον ἢ διακόσιαι πενήκοντα χιλιάδες ἀντιτύπων, ὅχι εὐκαταφρόνητον βεβαίως πῶσον.

Ὅ, τι εἶπον περὶ τοῦ πρώτου τόμου τῆς

Χριστομαθίας λέγω καὶ περὶ τοῦ Γεροστάθης τοῦ Α. Μελά. Ἐκατὸν καὶ πλέον ἐκδόσεις ἔχουσι περιέλθει εἰς χεῖρας μου μόνον, τυπωθεῖσαι ὅπου σχεδὸν καὶ ἡ Χριστομαθία. Εἶδον πρὸς τούτοις ἐκδόσεις Γεροστάθης ἐκτυπωθεῖσας ἐν Κυδωνίαις, Βραίλα, Μυτιλήνῃ, Ἱεροσολύμοις, Σάμῳ, Αἴγιῳ, Βόλῳ, Θεσσαλονίκῃ, Κύπρῳ, Ἀλεξανδρείᾳ, πάσας, εἶναι ἀληθές, ἐπὶ κακίστου χάρτου καὶ κεκοσμημένας μὲ λάθη τυπογραφικὰ, μὴ ὑπαρχόντα ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν Καταστημάτων Βλαστῶν ἐκδόσεσιν.

Ὡστε καὶ τοῦ βιβλίου τούτου ἐγένοντο ἐκδόσεις πλέον ἢ διακόσιαι, ἀντίτυπα δ' ἐπωλήθησαν ὅσα ἴσως καὶ τῆς Χριστομαθίας ἢ καὶ πλεοναί.

Παραλείπων ἄλλα βιβλία πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων ἀνετυπώθηνα πολλάκις καὶ εἰς πολλὰς χιλιάδας, προσθεῖναι ὅτι κατὰ τὴν γνώμην μου πλέον παντὸς ἄλλου βιβλίου ἀνετυπώθη ἡ γνωστὴ τοῦ Δ. Βυζαντίου κωμῶδιον *Babuloria*, τῆς ὁποίας ἐγὼ αὐτὸς εἶδον πλείονας ἢ πενήκοντα ἐκδόσεις, ὧν τινες ἐν Ἀθήναις καὶ Κωνσταντινουπόλει ἐγένοντο εἰς τρεῖς καὶ τέσσαρας χιλιάδας ἀντιτύπων. Ἐπίσης δὲ καὶ τὰ ἑλληνικὰ μυθιστορήματα τοῦ Κ. Ράμφου, ὧν ὁ *Καταστῆρας* τὸ πρῶτον ἐκτυπώθη ἐν τοῖς Καταστήμασι τοῦ Κορομηλᾶ τῷ 1862 ἀνετυπώθη πλέον εἰκοσάκις ἐν Ἀθήναις, Κωνίπόλει, Καλαμάκῃ, Σμύρῃ, Τριπόλει, Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἄλλοχοῦ ἴσως, μία δὲ τῶν ἐν Ἀθήναις ἀνετυπώσεων ἐγένετο εἰς πέντακισχιλία ἀντίτυπα.

Ἐπίσης ἐκ βιβλίων ὀγκωδῶν ἐτυπώθη εἰς πολλὰ ἀντίτυπα τὸ Ἑλληνικὸν λεξικὸν τοῦ Βυζαντίου, ἀνετυπώθη ἐν τοῖς Καταστήμασι τοῦ Κορομηλᾶ ἀπὸ τῆς στερεοτυπώσεως αὐτοῦ τῷ 1852 πενήκοντάκις, νομίζω. Πολλὰ δ' ἐκδόσεις καὶ εἰς πολλὰ ἀντίτυπα ἐγένοντο τοῦ συγγράμματος τοῦ σοφοῦ Θεοτόκη *Τὰ Κυριακοδρόμια τῶν Ἐδαγγελίων καὶ τῶν*

εἰς τὸ παιγνίδιον, ἀλλ' εἰς πρὸ πάντων ἐξ αὐτῶν, ὅστις ἐστήριξε τὰ νῶτα του ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῆς δρύος. Ἦτο ὕψιλος καὶ εὐτραφὴς ἀνθρώπος. Ἐφόρει πῖλον ἔχοντα χρυσοῦν σειρήτιον καὶ κοσμοῦμενον ἐμπροσθεν δι' ἐπιχρῶσον, εἰκόνας τοῦ Ἀγ. Πέτρου, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐξήρχοντο δύο μεγάλα ἐρυθρὰ πτερὰ πετεινοῦ. Ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἐφαίνετο πολλὰ μέρη περιελθῶν, διότι ἠδύνατο νὰ ὀμνῆ γαλλιστί, ἰταλιστί καὶ οὐγγριστί· τὸν πάγωνά του ἔφερε κατὰ τὸν οὐγγρικὸν τρόπον, εἶχε δὲ αὐτὸν ἐστρημένον διὰ πίσεως, οἱ δὲ μύστακες του ἐξετείοντο ἐκατέρωθεν ὡς μακρὰ ἀκανθαί.

— Ὡ διαβόλε! ἔκραζεν ὁ ἔχων τοὺς φοβεροὺς μύστακας ἀνθρώπος, ὁ βαλὲς εἶνε ἰδικός μου!

— Εἶνε ἰδικός μου, ἂν ἀγαπάτε, ἀνέκραζεν ὁ γείτων του καθὼς καὶ ὁ ῥήγας ἔλα εἶνε ἰδικά μου.

— Νὰ παρ' ὁ διαβόλος! Θὰ μοῦ πάρετε καὶ τὴν ἀρχηγίν!

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἄλλου ἐλαμψάν δι' εἰδεγθοῦς τρόπου κατεδίβασε τὸν πλάνον του μέχρι τῶν ὠτων εἰς τρόπον ὅστε νὰ φαίνωνται αἱ πυκναὶ ὀφρῶς του καὶ μεγάλη ἐρυθρὰ οὐλή, ἣν εἶχεν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἦτις ἐδίδεν αὐτῷ πολεμικώτατον ἦθος.

— Εἰς τὸ παιγνίδι, καπετὰν Πέτρο, δὲν ὑπάρχει ἱεραρχία, ἀπῆντησεν ὁ ἄλλος παίκτης. Ἠμπορεῖτε νὰ μάς διατάξητε ν' ἀποκλεισώμεν καὶ νὰ καύσωμεν μίαν πόλιν; ἀλλ' εἰς τὸ παιγνίδι πὰς μισθοφόρος εἶνε ἴσος μὲ ἡμᾶς.

— Εἶσατε παραξένος, ἀντάρτης κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ σας, μὰ τὸν Θεόν! καὶ ἐάν ἡ ἀξιόπρεπιά μου τὸ ἐπέτρεπε θὰ σας ἐκομμάτιαζα, ἀλλ' ἐξακολουθήσατε.

— Νὰ τὸ δύο, βαλῶ ἔς τὸ τέσσαρα· κόβω μὲ τὸ πέπτε. Καὶ τὸν βαλὲ κάρῳ ποῖός θὰ τὸν πάρη;

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ καπετὰν Πέτρος, νὰ ὁ ῥήγας κάρῳ! εἶνε ἰδικά μου.

— Πῶς κάνεις τὸν λογαριασμὸν σου;

ἐνταῦθα χωρὶς ν' ἀναγγείλωσιν αὐτὸν οἱ φρουροί μας; Εἶνε κατασκοπος, πρέπει νὰ τὸν κρεμάσωμεν!

— Μὴ λέγεις ἀνοησίας, Μουκέριε, αὐτὸς δὲν εἶνε κατασκοπος. Ἐλα, κάθησε κοντά μου. Εἶνε μουσικός, φαίνεται, καὶ δι' αὐτὸ φέρει τὴν κιθάραν ὡς Ἰσπανός πηγαῖον νὰ ἰδῇ τὴν ἐρωμένην του.

— Μάλιστα ἄρχον! Εἶμαι πτωχὸς μουσικός, οἱ φρουροί σας δὲν μ' ἐσταμάτησαν ὅταν ἐξῆλθον τοῦ δάσου. Σὰς εἶδον παίζοντα καὶ ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ ἔλθω πλησίον σας διὰ νὰ ἰδῶ.

Οἱ ἀρχηγὶ τοῦ στρατοῦ τούτου δὲν ἦσαν εἰθισμένοι ν' ἀκούουσιν τοιοῦτους εὐγενεῖς λόγους, ὡστε ἀμέσως ἠσθάνθησαν συμπάθειαν πρὸς τὸν μουσικὸν καὶ προσέκαλσαν αὐτὸν δι' ὕψους προστατευτικοῦ νὰ κάθηται πλησίον τῶν, διότι εἶχον μάθει, ὑπηρετοῦντες εἰς ξένους πολέμους, ὅτι οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ μεγάλοι ἀρχηγοὶ ἐφέροντο μετὰ πολλῆς οἰκειότητος πρὸς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς τραγουδοῦς.

Ὁ ἀρχηγὸς ἐπλήρωσε ποτήριον οἴνου καὶ προσήνεκεν αὐτὸ εἰς τὸν μικρὸς ὄψωνον ἀρχηγόν, εἰπών·

— Μουκέριε, νὰ μὴ χαρῶ τὴν ζωὴν μου, ἂν δὲν τὰ ἐλησμονήσα ἔλα. Ἄς παύσῃ ἡ εἰς μας, ἄς ἀφῶσμεν καὶ τὸ παιγνίδι. Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ μουσικὴ· τί λέγετε; νὰ μάς παῖξῃ κάτι;

Πάντες ἐπεδοκίμασαν τὴν πρότασίν του καὶ ἔθεσαν κατὰ μέρος τὰ χαρτί· ὁ μουσικός ἐχόρδισε τὴν κιθάραν του καὶ ἠρώτησε τί ἤθελον νὰ παῖξῃ.

— Παῖξε ἕνα σκοπὸν τῶν χαρτιῶν! εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀφοῦ ἐπαίξαμε χαρτί· ὅταν ἤλθες.

Ὁ μουσικός ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν καὶ ἤρχισε παίζων ἄσμα τι ἀριμόζον εἰς τοὺς χροστοπαίκατας.

Ὁ ἀρχηγὸς Πέτρος καὶ οἱ λοιποὶ ἐχειροκρότησαν ζωηρῶς καὶ ἔπεισαν πρὸς ἀμοιβὴν τὴν φιάλην εἰς τὸν μουσικόν.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς φυλάττῃ, εἶπεν οὗτος, ἀποδίδων τὴν φιάλην ἀφοῦ ἔπειεν. Εἰ-

Αποστόλων. Τούτου, εκδοθέντος το πρώτον εν Μόσχα τῷ 1796, ἐγένοντο αἱ ἐξῆς μετατυπώσεις, ἐν Βουκουρεστίῳ τῷ 1803, ἐν Ἀθήναις τῷ 1855 καὶ 1884 καὶ ἐν Τριπόλει τῷ 1870. Κατὰ τὴν πρώτην ἐκδοσὴν γενόμενῃ ἐν Μόσχα διαπάναις τοῦ αὐτοῦ Ἀναστασίου Ζωσιμα ἐξετυπώθησαν, καθ' ἃ μ' εἶπεν ὁ μακαρίτης φίλος μου Α. Γούδας, σώματα τρισχίλια δωρεάν διανεμηθέντα διὰ τῶν τεισάρχων ἀγιοτάτων Πατριάρχων, ἀλλὰ δὲ ὅσα ἐτυπώθησαν καὶ ἐν Τριπόλει τῷ 1870. Ἄν δὲ καὶ ἀγνοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀντιτύπων τῶν ἄλλων τριῶν ἐκδόσεων, ὑποθέτω ὅμως ὅτι τοῦ πολυκρότου τούτου καὶ περιζήτητου συγγραμματος, ἐξωδυνώθησαν ἀντίτυπα ὀλιγώτερα τῶν δέκα χιλιάδων. Ὁ ἀριθμὸς βεβαίως οὗτος εἶναι μὴδὲν ἀπέναρτι τῶν ἐπιμεινόμενων καταδεικνυμένων τὴν καταναλωσὴν βιβλίων εἰς ἄλλας γλώσσας.

Τὰ *Ααααα* τοῦ Βολταίρου ἐξεδόθησαν ἀπὸ τοῦ 1714 μέχρι τοῦ 1840 ἀπαλὸν καὶ ἐξηκοντάκις, ἐκ διαλειμμάτων δὲ πολὺ πλέον. Γάλλος φιλόδοξος ἀναφέρει πού ὅτι ἡ ἱστορία Καρόλου τοῦ ΙΒ' εἶδε τὸ φῶς εἰς 428 ἐκδόσεις!!!

(Ἐπιστολὴ συνήχησις)

A. K. X.

ΟΛΙΓΑ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ Τῇ ΣΑΞΟΝΙΚῃ ΠΡΟΤΕΥΟΥΣῃ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΜΑΤΩΝ

(Συνήχησις τῆς σελ. 258.)

Ἐπειδὴ δ' ὁ λόγος περὶ ἐνετικῆς σχολῆς, μνημονεύομεν ἀμέσως ἐνταῦθα τοῦ ἀθανάτου καύτης ἡγέτου, τοῦ μεγάλου Τσιανού (1487—1576), οὗτινος ἀείμνηστον ἔργον ἡ Δρέσδη κατέχει. Σε *Christo della moneta!* ὁ μαγικός χρωστήρ ἀπέδωκεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ τὴν

θετικώτερον ὄντως μορφήν, ἣν ἡ φαντασία ἠδύνατο νὰ πλάσῃ—τὸ γλυκὺ δ' ἐκεῖνο καὶ ἀπόνηρον τοῦ Ἰησοῦ πρόσωπον πρὸς τὸ ἐγγύστατον δαιμονικὸς ὑποκεινθῶν τοῦ Φαρισαίου, τοῦ τὴν δεδοικυμένην ἐκείνην ἐρώτησιν περὶ τοῦ νομίσματος τοῦ Καίσαρος προβαλόντος ἀποτελεῖ τὴν χαρακτηριστικώτατον ἀντίθεσιν. Τὸ ὄμμα τοῦ Ἰησοῦ εἶνε διαχυγῆς ὡς ἡ δρόσος καὶ ὀξύτερον ὡς ἡ ἠλεκτρικὸς. Ὁ Φαρισαῖος μολὶς κατορθοῖ νὰ ὑπομείνη τὸ διαγνωστικὸν ἐκεῖνο βλέμμα, καὶ τὰ χεῖλη τοῦ Ἰησοῦ φαίνονται ὡσανεὶ ἐτοιμα νὰ ἐκσφραδίσωσι τὸ ἀπέριττον Ἐσπῶδες τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Κίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.

Πόσον ἀναταγώνιστος εἶνε ἡ τέχνη ἐνίοτε δ, τὶ μὴ μὴν γράμμῃ τῆς ἐκφράζει, χιλιάδες λόγων δὲν ἀνταποδίδουσι. Τί ἂν εἰλεγέ τις θὰ κατώρθου νὰ περιγράψῃ ὅτι ὁ Τσιανὸς εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὰ ὄμματα εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ λυτρωτοῦ ὑπερανθρώπινον ἐνεγράψεν; Ἡ γραφικὴ δὲ εἶνε ἀδικότερος ἐστὶ τοῦ χρωστήρος ἐρμηνεύσει. Παραλείπομεν λοιπὸν τὴν περιγραφὴν ἄλλων τῆς Δρέσδαιου Πινακοθήκης εἰκόνων, ἵνα μὴ φανώμεν καὶ ἄλλως... Ἄδικοι! ἄλλ' ὄχι διαίτη γραμμαὶ θὰ δικαιώσωμεν πρὸκειται περὶ τῆς μετανοήσεως Μαγδαληνῆς.

Ἔσται πάντως πρὸς τὴν ἐπισκερθέντα τὴν πινακοθήκην ταύτην ἀκατάληπτος ἡ σιγὴ μας, καὶ ἡμεῖς δὲ δυσκόλως ἠθέλομεν ἀπομακρυνθῆ βωβοὶ τῆς θελκτικῆς αὐτῆς εἰκόνος. Καὶ ὅμως δὲν πρὸκειται περὶ τῆς Μαγδαληνῆς τοῦ Correggio, ἣτις ἐπίσης ἐν Δρέσδῃ εὐρίσκειται. Ἡμεῖς περὶ ταύτης προτιμώμεν δὲ συζητήσωμεν, ἵνα μὴ ὑποληφθῶμεν ὡς ἀδαεῖς ἢ ἰδιογνωμόντες. Ἡ Μαγδαληνὴ τοῦ Battioni (1700—1787) τοῦ σχετικῶς ὀλίγον γνωστοῦ ἐκείνου τῆς Δούκικης ζωγράφου, ἐφάνη ἡμῖν ἐπὶ τοσοῦτον ὑπεροχῆς, ἀπολύτως δὲ τοσοῦτον ἐντεχνος, ὥστε οὐδὲλως δὲν ἐδισταζόμεν κἄν περὶ

τῶν πρωτείων. Ὁ Βαλλόνι ἐξέφρασε τοσοῦτον ἀπαραμύλλως τὴν Μετανοίαν ἐν τῇ κάλλει, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ αἰσθῆται τις συμπάθειαν πρὸς τὴν ἐκείνην τιμωρομένην καλλομένην ταύτην. Καὶ εἶνε δύσκολον νὰ πεισθῇ τις ὅτι τοιοῦτος Ἄγγελος ἤμαρτέ ποτε, δυσκολώτερον δὲ νὰ μὴ λυπηθῇ διὰ τὴν θυσίαν! εἶνε ὁ οὐρανὸς λοιπὸν τόσον σκληρὸς, ὥστε νὰ μὴ συγχωρῇ καὶ δι' ἐνός μόνου μετανοίας βλέμματος τοιαύτην ἔνοχον καλλονήν; Δὲν ὑπάρχει ὥστε ἥλιος, ταχύς, ζώπυρος καὶ διὰ τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα, ὡς ὑπάρχει διὰ τὰ πεκατημένα ἀνθρ; ὦ, ἐάν ἡ Μαγδαληνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ τοῦ Battioni, ὁ οὐρανὸς δὲν εἶνε δίκαιος τοσοῦτην ἀνεχόμενος τὴν μετανοίαν. Εἰκονίζεται κεκλιμένη, τὴν κεφαλήν χαμαὶ κεύουσα καὶ ἐπὶ τῇ ἐλαφρῶς γυμνουμένῃ στήθει τὴν λυτὴν κόμην ἔχουσα ἐρριμμένην· αἱ χεῖρες πλέκονται ἵνα δευχθῇ, ὡσαν μὴ ἤρκει ἡ εἰς τὸ πρόσωπον ἔκφρασις, ἡ βασιλεύουσα ἐν τῇ ψυχῇ ἐκείνῃ μετανοία. Ἐάν τοιαῦτα ἦσαν πάντοτε αἱ μετανοοῦσαι, ἀμφιβάλλομεν ἂν θὰ εὐρίσκετο πλέον Faust ἔτοιμος νὰ πωληθῇ ἵνα ἐπανάζηται.

Ὀλίγα βαθμίδες ἀπὸ τῆς πινακοθήκης φέρουσι πρὸς τὰς ἰσογειούς αἰθούσας τοῦ αὐτοῦ μεγάρου, ἐνθα εὐρίσκει τις μουσεῖον ὀλοκλήρον γοφύθων ἐκκαυχμάτων τῶν κυριώτερον ἀρχαίων τῆς πλαστικῆς τέχνης μνημείων. Ἐδικαίρον δὲ ὑπολαμβάνομεν νὰ ἐκφράσωμεν ἐνταῦθα τὴν εὐχὴν ἵνα καὶ ἐν Ἀθήναις ἰδρῶθῃ τοιοῦτο Μουσεῖον περιλαμβάνον ἐκλογὴν τοῦλάχιστον τῶν ἐν τοῖς Εὐρωπαϊκῶν Μουσείοις ἀρχαίων τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης μνημείων.¹ Εἶνε, καθ' ἡμᾶς, αὕτη ἐπιείγουσα τὰ νῦν

¹ Ἡκούσαμεν μετὰ χαρῆς ὅτι ὁ κ. γενικός τῶν ἀρχαιοτήτων ἔφορος κ. Π. Καβαδίας τῆς συστάσει σκοπεῖ καὶ ἐπιούτου Μουσείου. Δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ ἐυχθῶμεν τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀρελίου ταύτης τοῦ κ. Καβαδίου προθέσεως.

ἀνάγκη. Καὶ δὲν ἀγνοοῦμεν μὲν ὅτι ἡ εὐστακίαι τοιοῦτου Μουσείου δαπανῶν δεκάτι οὐκ μικρὰ, ἀλλ' ὅμως φρονοῦμεν ὅτι οὐδαμῶ ἀλλάχου ἡ ἀνάγκη αὕτη θὰ ἠδύνατο εὐκόλοτερον νὰ πληρωθῇ ἢ ἐν Ἀθήναις ἐνθα ζῆλος φιλοτιμῶν ὁμογενῶν ταύτας ἀσημεῖαι νένυ τοῦ φρακίου ἐστίαν ν' ἀναδείξῃ προσαμύλλεται. Ἡ σύστασις τοιοῦτου Μουσείου καὶ τὴν τέχνην ἠθέλεν ἀναπτύξει καὶ τὴν αἰσθῆσιν τοῦ κοινού, καὶ εἰς τοὺς φοιτητὰς τῆς φιλολογίας ὠφελειῶν οὐκ μικρῶν ἐργάτις θὰ ἐγένετο. Ἡ πλαστικὴ εἶνε τέχνη, καὶ ταύτης τὰ πλάσματα δέον νὰ γίνωσιν ἐρετὰ ἵνα νοηθῶσιν, ἵνα ἐκτιμηθῶσιν, ἵνα διδάξωσιν. Ἐν Γερμανίᾳ οὐκὶ τὰ τῶν μεγάλων πόλεων Πανεπιστήμια, ἀλλ' οὐδὲν τῶν μικρῶν ἀπερεστὰ τῆς ἀναγκαίας πρὸς διδαχὴν συλλογῆς τοιοῦτων γυμνίων ἀντιτύπων. Εἶνε ἀμάχημα, ἀληθῶς εἰπεῖν, νὰ μὴ ὑπάρχωσιν ἐν Ἀθήναις τὰ ἐκκαμάτα τῶν ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ ἀρχετύπων τῶν ἐκ τοῦ Παρθενῶνος! αὐτὸ ἔπρεπε νὰ λείπωσι τὰ ἐξ Αἰγίνης ἐν Μοναχῷ, οὐδὲ τὰ ἐκ τῆς Φυγαίας, τῆς Εἰάνθου, τῆς Περγάμου κ. τ. λ. Ἀποῦ δὲ ἀδίκων ἢ καὶ δικαίων (ὡπὼς τὸ θέλουσιν) χεῖρες τὰ ἀρχετύπα ἡμεῖς ἀφῆρασι, ἂς ἀναπληρώσωμεν τοῦλάχιστον τὴν ἑλλειψίν ταύτην δι' ἀποτυπωμάτων δυναμένων νὰ ριπῶσιν ἔσω καὶ σελήνηον φῶς ἐπὶ τῆς ἐνδόξου αὐτῶν πατρίδος.

Ἄλλ' ἐπανελέθωμεν ὅθεν παραζήτημεν ἐν τῇ Δρέσδῃ Μουσείῳ τούτῳ τῶν ἀπασπασμάτων θαυμάζεται ἡ διάταξις καὶ ἡ ἐκλογὴ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις τῆς Γερμανίας, ὁμοίως Μουσείοις, τοῦ ἐν Βερολίνῳ τῶν πρώτων κατέρχοντος θέπου καὶ διὰ τὸν πλοῦτον καὶ διὰ τὴν κατὰ τῆς

¹ Τὰ ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Αἰγυπτιακῆς ὑπάρχοντα ἀετῆ ἐκείνη τῶν πλαστικῶν κόμην τοῦ Παρθενῶνος ἐκκαμάτα, ἐλάχιστα καὶ ὡς ἐκ τῆς μακροχρόνου καὶ ὡς ἐκ τοῦ μέρους ἐκὼ ἐφίερονται, τοῦ αὐτοῦ τῆς διδαχῆς νὰ αἰτιῶνται ῥηθῶσι δύναται.

ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐπέλειαν τῶν πραγμάτων. Ἡ κατὰ χρονικὰς περιόδους κατὰ τὰς τῶν μνημείων τῆς ἀρχαιολογικῆς τέχνης ὡς καὶ ἡ κατὰ τὴν τετρηταίαν καὶ ἐν τῷ Μουσείῳ τούτῳ, ὡς εἵπομεν, ἀκριβῶς. Ἐξάρασιν ποιῶν ἡ θέσις τοῦ Ἐρμού τοῦ Πραξιτέλου, ὅστις κεῖται ὑπὸ κοίλωμα εὐθὺς ἀντικρῶ τῆς εἰσόδου, ἐλκόμενος οὕτω τὰ πρῶτα βλέμματα τοῦ εἰσερχομένου, τὸ ἐκκαμάτα τοῦ αἰστωργήματος ἐκεῖνον ὑπάρχει ἐν Δρέσδῃ μυσία ἐπὶ μυσίοις διασπάρησαν ἀντίτυπα, οὐδὲ ἐν ἡ καταστάσει εὐρήται τὸ ἀρχετύπον καὶ μείνι, ἀλλὰ συμπληρωμένον καὶ ἄριον κατὰ τὴν ἀναπλήρωσιν (restoration), ἣν πρῶτος ὁ Hirschfeld προῦτεινε καὶ ὑπεστήριξε, πάντες δὲ καὶ ἠσπασθησαν. Ὁ Ἐρμὸς μὴς τουτέστι φέρι διὰ τῆς πρὸς τὰ ἄνω ὑψουμένης δεξιᾶς βότρου εἰς ὄψιν τοῦ μικροῦ Διονύσου, ὅστις ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τούτου βραχίονος καθέζομενος τοῦ βότρου ἀρέγεται τὰς μικρὰς χεῖρας τοῦ ἀνατινῶν ἐνταῦθεν πρὸς τὰ δεξιὰ εἶσιν αἰθούσας τῶν Αἰγυπτιακῶν καὶ Ἀσσυριακῶν ἀρχαιοτήτων, πρὸς ἀριστερὰ δὲ αἱ τῶν ἀρχαίων ἢ ἀρχαίων Ἑλληνικῶν μνημείων. Ὅπισθεν κεῖται ἡ μεγάλη αἰθούσα ἢ καλουμένη τοῦ Παρθενῶνος. Ὅπῃ ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ, κεῖται καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐρμού εἰς Ἀγγλίαν μετακομισθέντα ἀλλά ἐκεῖνα τῆς ἀμύτητος τέχνης μνημεία. Καὶ ἐνταῦθα, ὡς ἐκεῖ, τῆς αἰθούσας εἶσιν ἐπὶ ὑψηλῆς θέσεως τὰ δεξιῶνα τῶν ἀετωμάτων, καθ' ἣν τάξιν καὶ ἐν τῇ θέσει ταῦτα ἀρχαίως ἐπὶ τοῦ ναοῦ ὑπῆρχον. Ὑψηλότερον ἐπὶ τῶν τοίχων ἀναρτημέναι εἶσιν αἱ μετόπισι καὶ ἐκ τῆς ζωφύρου τὰ μέγα, ὅσα κώλῳν διατετῆρηται.

Ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ εὐρήται καὶ ἀπατυπώματα ἄλλων μνημείων τῆς αὐτῆς ἐποχῆς, αἴων ἐπιτυμῶν σφαιρῶν κ. λ. Ἡ ἐξῆς αἰθούσα περιλαμβάνει τὰ ἐκ τῆς

Ὀλυμπίας καθ' ἣν τάξιν ταῦτα ἐν Βερολίνῳ ἐστήθησαν, τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς παρισταμένον καὶ κατὰ τὴν κατὰ τὴν τῆ αὐτῇ σειρᾷ αἰθουσῶν, ἢ τοῦ Ἀλεξάνδρου καλουμένην, περιέχει ἀποτυπώματα τῶν ἐν τοῖς διαφόροις Εὐρωπαϊκοῖς Μουσείοις ἀγαλμάτων τῶν μεταγενεστέρων χρόνων. Ἄλλ' ἐν τῷ μουσεῖῳ τούτῳ δὲν ὑπάρχει σκοπὸς ἵνα μακρότερον ἐνδιατρίψωμεν καὶ μεταβαίνομεν εἰς τὸ μουσεῖον τῶν ἀρχετύπων τὸ Augusteum καλούμενον, τὸ ἐν τοῖς ἰσογειοῖς δώμασι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀνακτόρου εὐρίσκόμενον. Ἡ Δρέσδη κέκτηται, ὡς γνωστόν, καὶ ἐν ἀρχετύποις οὐκὶ ἀσήμους θησαυροῦς· φυλάσσονται μάλιστα ἐκεῖ μνημεία τέχνης ὑπὸ κινεσ ἐπόψεις πολλοῦ ἀξία, τοιοῦτο λ. χ. εἶνε ἡ περιώνυμος ἀρχαίχουσα Ἀθηνᾶ ἢ ἡ Παλλάξ; ἐν προβολῇ, ὡς ἐκλήθη παραπινῶν τὸ καινότερον ἐν τῷ ἀγάλματι τούτῳ εἶνε ὅτι ἡ θεὰ φέρι σὺν τῷ χιτῶνι καὶ τῇ κίχιδι πολίπτυχον ἱμάτιον, τοῦ ὁμοίου τὸ κράσπεδον ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου μέρους, διὰ μικρῶν στολιζέται τετραγώνων, εἰκονίζοντων ἀναγεγλυμμένας σηννάς τῆς Γιγαντομαχίας. Τὸ ὅτι τὸ ἐνδύμα τούτο κατὰ μίμησιν ἐγλύφη τοῦ κατ' ἔτος τῷ ἀρχαίῳ ἀγάλματι τῆς Παλάδος Ἀθηνᾶς προσφερομένου πέπλου, οὐδαμῶ ἀμφιβολία, ἀμφιβολίαν ὅμως εἶνε ἐάν κατέρχωμεν ὄντως ἐν τῷ ἀγάλματι πιστὴν μίμησιν τοῦ τὸν πέπλον περιεβλημένου ἀγάλματος ἐκείνου τῆς Ἀθηνᾶς; πολὺ πιθανώτερον εἶνε, ὡς καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαιολόγων παραδέχονται, ὅτι ὁ γλύπτης πολλαχῶς ἐκαινοτόμη καὶ τούτο ἐναργέστερον μαρτυροῦσιν αἱ ἐπὶ τῶν μικρῶν τετραγώνων τοσοῦτον ἰδιομόρφως γεγλυμμένα κίρασπασσις τῆς Γιγαντομαχίας. Τοῦ ἀγάλματος ἐλλείπουσι κεραλή καὶ χεῖρες, ἐπιτυχῆς ὁμως ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Rauch συμπλήρωσεως (ἐν ἀπατυπώματι) ἀπᾶσιμα, ἂν καὶ τινες

χομαὶ νὰ εἶνε εὐτυχῆς ἢ ἐκστρατείας, εἶθε ἀναμφιβόλως οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Συμμαχίας ἀλλὰ δύναμαι νὰ εἶς ἐρωτήσω κατὰ τίνας ἐκστρατεύετε; Οἱ μισθοφόροι παρετήρησαν ἀλλήλους καὶ ἐμειδιάσαν, ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς ἀπάντησε: Δὲν ἔχετε ἐντελῶς ἄδικον. Ἵππευρήθησαν ἄλλοτε τὴν Συμμαχίαν, ἀλλὰ τῶρα ὑπηρετοῦμεν τὸν ἐκῆτον μας μόνον, διότι ποὺς ἔχει ἀνάγκη ἀνθρώπων, ὡς ἡμεῖς; Οἱ Ἐλβετοὶ θὰ κάμουν τὴν τυχὴν τῶν ἐρέτος λέγεται ὅτι ὁ δούξ θὰ ἐπανελέθη εἰς τὴν χώραν του. Ὁ διάβολος νὰ τοὺς πάρῃ ὄλους τοὺς Ἐλβετοῦς! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς, πόσον κακῶς ἐπῆρθησαν πρὸς τὸν δούκα. Εἶπε στῆριζέ τις πρὸς τὸν δούκα εἰς αὐτοὺς ὁ δυστυχὴς καὶ αὐτοὶ τὸν ἐγκρατεῖσιν ὄλοι παρὰ τὴν Μπλακμπόρεν! Τὸν ἐπῆρδωνκν ἀνάδρωσ, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς Μουκέρλε διὰ βραγχῆς φωνῆς ἀλλὰ τοῦ ἠδῆς, διότι ἔπρεπε νὰ τοὺς

γνωρίζῃ πού νὰ τοὺς πάρῃ ὁ διάβολος ὄλους. — Μάλιστα, ὁ δούξ ἔπρεπεν αὐτὸ νὰ τὸ περιμένη, ὑπέλαθεν ὁ μουσικός. Ἐάν εἶχε βεβαίως ἀνδρας, οἱ οἱ εἶθε σεῖς, ἢ Συμμαχία θὰ ἦτα ἀκούμ ἐν Οὐλμῃ. — Ἀληθῶς! Ἐπρεπε νὰ προτιμήσῃ τοὺς μισθοφόρους παρὰ τοὺς Ἐλβετοῦς. Καὶ ἐάν κἄν ἐμπιστευθῇ αὐτοῦς, δὲν ἤξευρε τί τῶν γίνεσται; Ἐπρεπε νὰ πάρῃ μισθοφόρους, τὰ ἐπανάλαμβάνω. Δὲν ἔχει οὕτω, Μαγδεβούργε; — Καὶ ἐγὼ αὐτὸ νομίζω, ἀπάντησεν ὁ Μαγδεβούργεας, μόνον οἱ μισθοφόροι δύνανται νὰ ἐπικρατήσωσιν αὐτὰν εἰς τὸν θρόνον του. Οἱ Ἐλβετοὶ μόνον τὴν λόγην νὰ χειρίζονται γνωρίζουν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἴδῃται πῶς γεμίζομεν ἡμεῖς τὰ πυροβόλα μας καὶ πόσον ταχέως ἐκπυροσκόροισιν διὰ τῆς θρυαλλίδος. Ὁ πρὸς τοῦτο οὐδεὶς δύνυται νὰ συγκριθῇ μὲ ἡμᾶς. Ἄλλοι χροιάζονται ἡμῖσιν ὡρην καὶ ἡμεῖς εἰς ἐν τέταρτον τελειούμεν.

— Μάλιστα, τούτο τιμᾶ τοὺς μισθοφόρους, εἶπεν ὁ μουσικός, ὑπεγείρων εὐσεβίστως τὸ πηλιχίον τοῦ ἀναμφιβόλως ὁ δούξ ἔπρεπε νὰ εἶς ἔχη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἀλλ' ἡ Συμμαχία θὰ εἶς ἔχη καλῶς ἀνταμείψῃ, ὥστε δὲν θὰ ἐδέχεσθε νὰ βοηθήσῃτε τὸν δυστυχῆ δούκα. — Μὰς εἶχε καλῶς ἀνταμείψῃ ἀνέκραξεν ὁ πέμπτος ἀρχηγὸς γελῶν εἰς αὐτὴν ἐρχομίζεται ἡ περὶ οἱμικῆ εὐδουλε καὶ μὴ ζήτησις μισθόν. Μὰς ἀντήμειψε πολὺ κακῶς μάλιστα. Καὶ ἂν ὁ δούξ θέλῃ νὰ τὸν ὑπηρετήσω, εἶμαι εἰς τὰς διατάγας του, ὅπως καὶ παντὸς ἄλλου. — Στάμπερλ, ἔχεις δικαίον ἀνέκραξεν ὁ πρῶτος ἀρχηγὸς σῶρον τὸν μίστακά του. Ἡ γὰρ ἀγαπᾷ ἐκείνον πού τὴν θεωπεύει. Ἐάν ὁ ἀρχὼν Οὐλμῆος πληρῶν κατὰ ὄλοι εἶμεθα εἰς τὴν διάθεσίν του. — Τότε, δύνασθε ταχέως νὰ τὸν ἴδῃτε, ὑπέλαθεν ὁ χωρικός μετὰ πονηρίας μειδιῶν. Δὲν ἐλάβετε παρὰ τοῦ δούκος τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ διάγγελμά σας;

— Ὁ κατὰ τὸν Πέτρος καταρῆραξεν. — Ποῖος λοιπὸν εἶσαι σὺ καὶ γνωρίζεις τὰ μουσικά μου; Πῶς καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι ἐπεμψέμ ἐκὼ ἀνθρώπων εἰς τὸν δούκα; — Ἐστειλέτα λοιπὸν ἀνθρώπων παρὰ τοῦ δούκα, Πέτρε; Δικαί ἔγχετα μουσικὰ ἰδιαιτέρως, εἰπατέ μας ἀμέσως. — Ἐἰ λοιπὸν, ἐνόμισα ὅτι ὠφειλὴν μίαν φορὰν ἐκομῆ νὰ φρονιθῶν περὶ ὄλων τῶν ὅπως πάντοτε, καὶ ἐπεμψέμ ἀνθρώπων τινα νὰ χειριζέται τὸν δούκα ἐξ ὀνόματος μας καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἐν ἔχῃ ἀνάγκη ἡμῶν ὑπὸ τοῦς ἐξῆς φωνῆς: Ἡμῖς σκούδαμ δι' ἕκαστον στρατιωτικῶν, καὶ δι' ἡμᾶς, τοὺς ἀρχηγούς, ἐν χερσῶν ἀφαιρῶν καὶ καθ' ἕκαστον ἀεσάσας λίτρης καλοῦ αἴνου. — Δὲν εἶνε κακὴ ἡ πρότασις σας εἰς τὴν πίστιν μου! ἐν χερσῶν φλωρινιαν τὸν μᾶνα! Παραδέχομαι προθύμως καὶ πιστεύω ὅτι ὄλοι συμφωνοῦν. Ἐχεῖς ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν δούκα; — Ἐως τῶρα ὄχι, ἀλλὰ ποὺς εἶς

εἶπε τὸ μουσικῶν μου, σύντροφε; Θὰ σοῦ κόψω τὸ ἕνα αὐτί, ὅπως ὁ πέτραν μου ἄγος Πέτρος, ὅπως ἦτο μισθοφόρος ἐπίσης, ἐκεῖς τὸ αὐτί τοῦ Μάλχου, ἐνθῆς ἐβραίου λοχαγοῦ Ἐλβετοῦ. Ἀπάντησε ἀμέσως, δίστι θὰ εἶς τὸ κόψω. — Ἀρχηγέ, ἀνέκραξεν ὁ μικρόσωμος Μουκέρλε ἀνησυχῶς, ἀφῆσέ τον, αὐτὸς εἶνε μέγας: Ἐυθυμοῦμαι ἀκούμ, ὡς νὰ ἦτο σημερον, ὅτι ἐπῆρκετο νὰ τὸν σιλη λάβωμεν ἐν Οὐλμῃ καὶ ὅσον ἐφῆρασεν εἰς τὸν σταῦλον τοῦ κυρίου Κράφτ, τοῦ γραμματέως, ὅπου εὐρίσκειτο, ἔγχετε μισθός, μικρός ὡς στραυθῶν καὶ ἐπέταξεν ἀγῶν τῶν κεφαλῶν μας. — Πῶς; ἀνέκραξεν ὁ γενναίως ἀρχηγὸς ὀπισθοχωρῶν πρὸ τοῦ μουσεῖου, εἶνε αὐτός; Καὶ ὁ διμασπῆς παρακῆρῆσε τότε νὰ φονεῦσωσιν ὄλους τοὺς στραυθούς, διότι κατὰσκαπῆς τις τοῦ δούκος τῆς Βυρτεμβέργης μεταμωρῶθη εἰς στραυθῶν. — Αὐτὸς εἶνε, ἀψιθύρῃσεν ὁ Μουκέρλε, εἶνε ὁ μουσικός τοῦ Χάρδτ, τὸν ἀνεγνω-

ρισε ἀμέσως. Ὁ ἀρχηγὸς Πέτρος καὶ οἱ λοιποὶ δὲν εἶχαν ἐτι συνέλθει ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς των. Προεβέλεπον μετὰ φόβου καὶ περιεργίας τὸν ἀνθρώπον, τοῦ ὁποιοῦ ἡ φῆμη δεικνυεῖτο τόσα ἐκτακτὰ πρῶματα. Ἡ ἐκοῦ ταν ἦτο ὀδυράτη, ἀλλὰ προσποεῖτο, ὅτι οὐδὲν ἴκουεν ἐξ ὅσων εἰλεγον μεταξὺ τῶν. Ἠεχλοῦετο ἠσυχῶς εἰς τὴν κίθαρὰν του. Ἐπὶ τέλους ὁ γενικός ἀρχηγὸς ἔλαβε θάρρος, ἐστῆρψεν ἐπινειλημένως τὸν μυστακά του, ἐξήγαγε τὸν ὑπερμεγέθη πέλον καὶ εἶπε: — Συγχωρῆσατέ μας, σύντροφε, ἀντιμῶστατε μουσικῆ, διότι εἶς μετεχειρῆσθῆμεν τόσον ἀπρεπῶς. Πῶς νὰ γνωρίζωμεν ποῖον εἶχουμεν πλησίον μας; Καλῶς ὠρίσαστε ἐκείφθην πολλαχῶς νὰ ἴδω ἀπᾶς τὸν ἐξαιρέτων ὄλων τῶν στραυθούς, διότι κατὰσκαπῆς τις τοῦ δούκος τῆς Βυρτεμβέργης μεταμωρῶθη εἰς στραυθῶν. — Αὐτὸς εἶνε, ἀψιθύρῃσεν ὁ Μουκέρλε, εἶνε ὁ μουσικός τοῦ Χάρδτ, τὸν ἀνεγνω-

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

Κατά την συνεδρίαν της 24/5 Μαΐου... Ζeller, πρὸς τοὺς ἄλλοις ὁ διάσημος τοῦ Ἀριστοτέλους μεταφραστῆς Barthelémy Saint-Hilaire ἀνέγνω μελέτην αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τοῦ Ἀριστοτέλους Περὶ γενέσεως συγγραφῆς...

Τούτου δὲ γνωστοῦ ὄντος, δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν πόσον ἐσπουδάσεν ὁ Ἀριστοτέλης ἰδίᾳ τὸ περὶ γενέσεως θέμα... Πραγματικῶς ἀπὸ τοῦ 1854 ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ εἶχεν ἀρχίσει γράφειν τὸ τέλος τοῦ Σαταρά...

Ἀναδιφόντες τέλος τὸ φυλλάδιον τοῦ Μαΐου τοῦ περιφημοῦ περιοδικοῦ Journal des Savants...

Περὶ τούτου πλείω λόγον ἐπιφυλασσόμεθα νὰ ποιήσωμεν ἐν ἐπομένῳ φύλλῳ. Ρ. Μ. Σ.

Νέον ἔργον τοῦ Βίκτωρος Οὐγγὼ ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως. Τὸ τέλος τοῦ Σαταρά, διακρούμενον εἰς τρία μέρη.

Κατὰ τὸ 1857 ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ ἐπαμειβίω ἤδη εἰς τὸν πρόλογον τῆς Παραδόσεως τῶν Αἰώνων τὸν σύνδεσμον, ὅστις ἐν τῇ διανοίᾳ του ἐσχέτιζε τὸ ποίημά του...

Εἰς ταῦτα προσέθετε καὶ τὰ ἐξῆς: «Ὁ συγγραφεὺς δὲν δυσκολεύεται νὰ ὑποδείξῃ ἀπὸ τοῦδε ὅτι ἐσχεδίασεν εἶδος τι ποιήματος ἐκτεταμένου...

Πραγματικῶς ἀπὸ τοῦ 1854 ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ εἶχεν ἀρχίσει γράφειν τὸ τέλος τοῦ Σαταρά, ἐπεράτως δὲ μετ' οὐ πολὺ τὸ πρῶτον βιβλίον...

Τὸ σύνολον ὅμως τοῦ ἔργου ἐν ταῖς εὐρείαις αὐτοῦ διαστάσεσι φαίνεται ἐν ταῦτοις πλήρες καὶ ἕκαστον δὲ τῶν περατωθέντων μερῶν...

Καλλιτεχνικά. Ἐν τῇ «Gazette du Midi» τῆς Μασσαλίας ἐξαιρεται ἡ μουσικὴ τέχνη τῆς νεκρᾶς Ἑλληνίδος δεσποινίδος Ἰσαβέλλας Παρασκάκη...

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Πλούσιος δημοσιογράφος! Καθὰ γράφουσιν ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες, εἰς τῶν κληρονομίων τοῦ πλουσιωτέρου κατόικου τῶν Ἡνωθῶν Πολιτικῶν ἀσπάζεται κατ' αὐτὰς ὁ δημοσιογραφικὸν στάδιον...

αὐτῷ τούτῳ, καίτοι κατὰ τὰ ἄλλα ἐδείκνυτο τρυφερότατος καὶ ἐπιεικέστατος εἰς τὰ τέκνα του. Ἐθεώρει, ὅτι ἡ συμμετοχὴ τοῦ υἱοῦ του εἰς τὴν σύνταξιν ἐφημερίδος ἦτο ἀσυμβίβαστος...

Ἄν ἐγνώριζε τὸν ἡμέτερον τύπον, θὰ προῦτιμα ἴσως ν' ἀσκήσῃ ἐνταῦθα, καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι πλείστακ' ἐναδέλφου εὐχαρίστως ὁ ἀπαδεύοντα τὴν συνηγορίαν...

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν τινὲς τῆς διαλογον ἐκ Θεσσαλονίκης:

Θεσσαλονικεὺς. Οὐλέν μπου γαβγκυδάνιτσον μπετζαρέματατζ; (Γιατί δὲν τὰ καταφέρατε καλὰ εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον;)

Τουρκοστρατιώτης. Νε ζάνεττιν μπου νάρ Μοσκῶβ ντεγίλ. Μόραλι τίρ. (Τί θάρρεις, αὐτοὶ δὲν εἶνε Ρώσοι, εἶνε Ἕλληνες!)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

120. Αἴτιγμα

Μοῦ εἶπας τὸ αἷμά μου εἰς τὴν νεότητά μου, Μὰ τώρα βπου ἔγινε γρηθ καὶ καρωμένη, Καὶ αἷμα μέσ' εἰς τῆς φλέβαι μου οὔτε σταλά...

121. Ζητοῦ γειτορίας

Ποῖα τῶν μεγάλων νησιῶν τοῦ Αἰγαίου, Ἐάν ἀπομαίνῃ, Ἐνὸς γράμματός τῆς ἀνε, τοῦ μεταίτου, Κτίριον ἀμείως ἰσθν θὰ γείνη;

122. Μυθολογικὴ ἐρωτήσις

Ποῖος ἀρχαῖος βασιλεὺς μετεμορφώθη μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ εἰς γινώστὰ σημερινὸν ὄν, διότι ἤθελον ν' αὐτοκλιῶνται τὰ τέκνα τοῦ Διὸς;

123. Παράθεσις

Ποῖος ἔστιν ποιητὴς ἀπεθῆνε πρὸς τὴν δούλην Ἑλλάδα πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ; ἐν μεταφράσει κατωτέρω παραθεμένου στίχου; Μακρὸν εἶνε νὰ ἐκθέσῃ, λυπηρὸν τις νὰ δηλώσῃ, Πῶς μετὰ τασαύτην δόξαν ἤθελεν ἀθλιότης τόση...

ΛΥΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑἸΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡ. 118 116. Τὸ ἔτος, οἱ μῆνες αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες. — 117. Πέλαγος Ἄργος. — 118. Ἐλπίς τῆς ἔτη. — 119. Τὸ ῥέδιον...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Γ. Δ. Τ. εἰς Καστανιάν. Συμμορφώθημεν τῇ παραγγελίᾳ, σὰς πικρὸν Σ. Α. Α. εἰς Τεργιάστην. Ἐλήθησαν σὰς εὐχαριστοῦμεν.

ΤΥΠΟΣ ΕΡ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΑΙ ΑΔ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ